

Ali Arslan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

17.12.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ali Arslan

Eserleri:

A Be Ce

Tarih,
kendi bilincini kaybettiğinden beri;
önünde zıplayan bir deli,
el ele tutuşan sivri akıllılar.
Alkışladılar.

Her başın,
tam aynasındaki orta yerinde
bilinç aranırken,
yardıklarında;
sararmış bir sayfanın içinde kan lekeleri.
Tarihten bir keramet var sandılar.
Bundan ne çok ritüel yarattılar,
bir ağacın dalında asılı kalan çaputta,
saklı kalan bir hiçlikten.

Kendi tarihinde,
deli
bu akşam da bir tarih düşürdü,
kendi A Be Ce hesabıyla.

Ali Arslan

Adıdır Aşk

Yaşansaydı olur muydu?
Yaşamadıklarının
adıdır aşk.

Yakaladığın anda başlayan değil,
kaybettiklerinin
adıdır aşk.

Bedenle tadılan değil,
ruhuna bırakılan kıvılcımın
adıdır aşk.

Yüzyıllardır sürdüğünden belli ki
kadınla erkeğin
yüreğindeki yakarışın
adıdır aşk.

Ali Arslan

Ağlarım

Göz yaşların ummanıma düşünce gözlerini ararım,
bir katre alevdir dudağından alır dudağıma sararım.
Sunduğundan beri sen bana o mahmur çiçeklerini,
gecelerim uykusuz gündüzleri hayalinle ağlarım.

Ali Arslan

Ağlatmayın Türküler

Buralarda ince bir sızı olur dolandır içime bu türküler.
Bir bakarsın yel olur birdenbire gelirler,
bir bakarsın el olur kaybolup giderler.
Sevda yüklü bir gelip bir giden sevgililer gibidirler.
Ağlatmayın beni böyle türkülerle, ağlatmayın siz ey türküler.

Kösepınarın'da Ay neden her akşam böyle erkenden doğar.
Sisli bir karanlığın içine kıvrılarak düşer,
kırık bir parça halinde kapanır üzerime.
Dillerinde şimdi yanık türküler var,
yılların susamışlığıyla tutuşur, düşer her bir türküden.
Düşer damla damla kanayan yüreğimin içine,
her gece buralara, her gece bu gökten üzerime dökülür.

Bu dağlarda ağlar, geçmiş bu kayalarda,
ışığa hasret, nice hayatlarda çoğalır yok olup giderler.
Bir fakir çobanın kavalından çıkan sesle,
geceleri benim yüreğim infilak eder;
uzaklaşır hüzünlerim,
gider Anavarza 'dan Kozan'a başka bir zamana havalanırlar.
Bir kadının bir zamanlar can katan sütüyle dolan,
şimdi tarih olan taş heykellerin,
şehvet sunan memelerine üşüşürler.
Yükselir dururlar beraber;
eski bir aşk hikayesini bırakarak arkalarında,
göğün mavi kafesinde aklanarak yücelirler.
Ağlatmayın burada beni yalnız, beni buralarda bırakmayın ıssız.
Ağlatmayın beni böyle türkülerle, ağlatmayın siz ey türküler.

./..
Bir hatıralar yumağıdır geçmiş, kamaşır ve şavkır.
Sanki bir bilmece;
tüm ihtişamıyla uzanır karşımda bir tarih; Karatepe,
sıra sıra kitabelerde dizilirler.
Yansılar ince yaprakları arasından,
yemyeşil çam kokulu dallardan,
süzülen kuğular gibidirler suyun üzerinde,
kendi kendilerine mırıldanırlar.

Yaprak yaprak tarihin sayfalarından,
saklanan geçmişlerini açar her biri,
eklenir zincirlere halkalar.
Pırıl pırıl parıldarlar gecelerin kör karanlıklarında,
gökten Ay doğdu sanırsın o an.
İnsanın içini alev alev kavurur,
birer birer dökülen bu türküler.

Ağlatmayın, ağlatmayın beni şimdi.
Üzerime üzerime devrilen,
serin yayla yağmurlarına hasret,
Çukurova'nın nemli bulutlarına sararak beni,
Şavrun 'un kıyısında her gece tam da bu vakitler.
Ağlatmayın beni böyle türkülerle, ağlatmayın siz ey türküler.

Ali Arslan

Akdeniz Kıyısında Taş Mezarlar

Bir geçmişi tutup yakasından eğer,
silkeleyebilseydi zaman;
ölümü asude mi kılardı onlara,
kırık dökük ve sessizce ağlaşan,
Akdeniz kıyısında yoksulca duran
nice mahzun taş mezar.
Yok başında ağlayanları
bir kaya koruğu dibinde bekler.

Beyaz köpüklerinden,
aldığı rengiyle lacivert sularında denizin,
atlıların geçtiği,
şen şakrak nice kadın çığlıklarının tanığıdır.

Tarihtir,
yaşanandır;
acı sevdalarıyla unutulur hep
gidenler.

Şimdi ne atlılar,
ne yazgıları vardır,
başka başka şarkılar çalınır,
başka aşkları dinlemekteler;
içindedir her bir mezarın,
ölüdürler.

Gelenler gidenlerden bihaber;
küflenene zamana,
bakar gibidirler.

Ali Arslan

Akıl

“Akıl azaldıkça, kaygı da azalır.” / Soren Kierkegaard

Birbiri ardına sıralasalar akılları üst üste,
alt alta fark etmez;
seri de paralel de bağlansalar
direnc ve akımın şiddetiyle ne fark eder?

Yaratıcı akılda mı
ya da olan biten midir doğada asıl olan?
Maddeden yansıyanı görüyorsa akıl,
ayakları üzerine kalkabilir.

Yoksa hiç bağlanmadılar mı sanki birbirine
paralel ve seri akıllar?
Ne gördüler!
Ne yazdılar tarihin bilincine bugüne değin kalıcı?
Çer çöp ve muska kağıtlarında solgun kalan
bir mürekkep yazısı.
Oysa,
Yaşayan, değişen hep koca bir tabiattır:
Sürekli,
Kalıcı, devinen.

Bir deli kadar bile
olamadı nice akıllılar; paralel, seri,
ne fark eder?
Şimdi üstte bir deli
bir yığın akıllı da aşağıdan yukarıya bakarak;
damlatıyorlar güya akıllarını.

Ali Arslan

Aklım Sen

Yakınına uzak, uzağına yakın çelişkilerine kapanır insan.
Buza tutunan bir hayatın içinde kaymak,
bir ucunda ölüm: aklım sen.

Soğuğa kuşanan toprak toz duman,
havalanan kar düşer gecesine bu iklimin; gözlerin neminde bir ısıltı var,
renk cümbüşü üşümeler saklanan guruba akar: aklım sen.

Bir insan, bir insana böyle mi yansır?
Bir insan, bir insanla bu kadar mı kaynaşır?
Eğilen dal uçlarında son yaprağına tutunmak;
son yeşillik bir tatlı hayal midir?
Kalan: aklım sen.

Gözlerini çevirir gecenin derinliklerine, tükenen bir yüz;
yüzde üç beş çizgide ince bir kan, sızan.
Kar beyazlığında sevda,
ılık seslerinde melodisi eski bir şarkı, yalan: aklım sen.

Bir adam, bir kadın,
kenarına tutunur uçurumuna biri;
diğeri tuhaf bir telaşla düşer elleriyle,
solgun yeşiline aynı iklimin hazan,
takılan: aklım sen.

İskeleden uzaklaşan bir vapur,
denize dalar çıkar bir martı kanatlanır.
Sabahın tazeliğinde,
buğulu soluğun kısarak gülüşlerinde yok olan: aklım sen.

Ali Arslan

Aldatıldık

Kurtuluşumuzu,
bizi korkutan gözlerde aradık.
Ne çok kendimizi aldatmıştık!

Bir serçenin kanat çırpışı kadar
kısa süren hayat,
bir gülün dalından koparıldığı an,
bitiyor.

Dağlara sığınan eşkıyalar kadar
bile
olamadık.
Bir solukluk can için,
kıyametler kopardık!

Bir dudağı emziren memelere düşen
gülümseyişi bile;
içimizde saklayamadık!

Mecbur bırakılan yaşamlarla
biz ne çok,
beyhude alkışlarla aldatıldık!

Ali Arslan

Alıştırıyorsun

Bugün artık tam,
söyleyecek hiç bir şeyim yok diyorum,
sen bakıyorum her seferinde
bir daha aklıma;
neden böyle zamansız düşünüyorsun?

Duygularıma üşüşen bir yağmur,
başımda duman duman bir asi bulutsun,
belki de bir deli bir fırtına.
Şahi,
İçimden çekip de sen beni
nerelere savuruyorsun?

Beni allak bullak ediyor,
dönüp duruyorsun içimde
sanki sudan bir pervane;
bir gelip bir gidip,
bir dolup bir taşıp acayip nasıl da
şaşırtıyorsun?

Beynim, bedenim, yüreğimle,
ne tuhaf,
bu günlerde biliyor musun,
alabildiğine kendine alıştırıyorsun?

Yoksa sen beni,
acısını saklayarak içine bir türlü tüketemediğin;
bir başka aşkla mı karıştırıyorsun?

Ali Arslan

Anne

Sessizliğin içinde nefesidir
hayatın.

Acıların izdüşümüdür annenin
yüzündeki hüzün.

Akınca süt,
memelerinden;
düşer bebeğin gamzelerine öpücükleri.
Göz bebeklerinde
gülümseme çiçekleri
dökülür.

Ali Arslan

Annesizlik

Kadının,
bir bebeğin göz bebeklerini
bedeninde;
tohumsuz bırakan her rüzgâra
çığlıdır,
yankılanır durur şimdi,

Ne kadar açsa da
çimlendiremediği bağırını,
zaman geçmiştir.
Rüzgâr başka iklimlerde dolaşır,
aşk,
hep körpe baharlara koşar.

Verimsiz kalan her bir döl yatağında
sitem,
zamanın acı bir oyunudur;
yüreğinden kan damlatan,
.....ve acısıyla,
kadını;
bir bebeğin göz bebekleri için
ağlatan!

Ali Arslan

Armağan

“dillenir sessizlikte arzular
dinlence de ruhum
eylül sen ben sonbahar....” /Çiğdem Tuncer

Sesin armağan,
kalbin ulaştığı yerededir;
buluşmalar.
Duygular,
sen biliyor musun hep böyle zamanlarda,
bir kırlangıcın kanadına aniden konarlar?
Pırıl pırıldılar,
gökyüzünde Güneşle alev alev kucaklaşmalar.

Böyle zamanlarda gelir
birdenbire sesinin ahengi;
bir armağan.
Biliyorum,
mevsim bende sonbahar,
solgun çiçeklere saklanıyor rengim.
Böyle zamanlarda birikiyorsa arzular,
bırak nehirlerimi taşsın sularım.

Kış nedir bize gelir geçer.
Bak şuracıkta tomurcuklanan bir bahar var.
Bilsen, şimdilerde bir de sen olunca,
daha bir, “dinlencede ruhum”.
Sesin,
bir armağan;
içime düşüyor, içime düşüyor!..

Ali Arslan

Asi Dilberler

Dallarından suya dökülen gölgeleriyle
iri iri damlarlar,
düşerler birer birer göz bebeklerinden
akar giderler.

Suyun aynasında beliren camdan
düşlerinde,
gizli gizli aklanır,
yıkanırılar.

Apak her bir bedenın göğsüne kurularak
sallanır dururlar.
Salkım salkımdırlar,
düşün içine kıvrılan kırmızı güller gibidirler.

Suyla hayasızca her oynastıkça
kışkırtılan noktalarından aklımıza düşerlerken;
sularında bir düş sıcaklığında,
süt kokulu dudaklara sokularak,
aşıklarını,
damla damla emzirir,
bu âsi,
bu pervasız dilberler!

Ali Arslan

Aşk Bahçelerinde

Aşk bahçelerinde
kokulu güller
zamana biçerler ömürlerini.
Yaprakları arasında sakladıkları her soluğa,
her çekilen kokuya;
yağmalanmış yaşamlar eklerler.

Birikir göğsünde güllerin,
yüklenidikçe ağır ağır kısacık ömürlerinde koparılan,
yarası rengine benzer,
kan kırmızı
dokunan sıcaklıkla sargılı yürekler.

Kestiklerinde gül bahçelerini,
geride kurumuş dallar,
ölgün renklerinde,
can çekişen yüzlerce birbirine takılmış aşk ölüsü;
merasimsiz terk edilenler.

Şimdi kışa direnen bedenleriyle
ıssız aşk bahçelerinde,
sızıyla sallanırken rüzgârda;
güllerin hayâliyle ağlar,
yanık aşk türküleri söylerler.

Ali Arslan

Aşk ve Hüzün

Beni benle sızlatan,
yüreğimin içine salınan rüzgârlarım;
neler bırakırsınız neden böyle ağlatırsınız?

Beni sevdiğini söylemeye kıyamayan sevdalım,
söyler misin,
söyler misin nedendir,
korkuların mı
benden korkuların mı var?

Aşk hiç sönmeyen bir yangın mı ki kalsın,
avuçlarımızda
alev alev sürekli bizi yakan?

Mavi kelebekler bir daha,
hiç kanat çırpamayacaklar mı,
söyler misin hangi bahar;
hangi baharda,
nisan çimenlerine üşüşecektir onlar?

Bak zaman tesellisi değildir hiçbir şeyin,
artık kaybolup gidiyor,
mor renkli sarmaşık çiçekleri gibi
azalan yaşam;
bende seni tüketirken
benimle tükenirken yüzün,
neden aşka bırakmazsın kendini?
Yüreğime kıymık kıymık takılı mı kalacak
senden kalan bu aşk ve hüzün?

Ali Arslan

Aşk Zamansızdır

Aşk zamansızdır sevgili,
bakarsın
yörüngesinden çıkan
yıldızlar gibi
süratle kaybolur gider.

Bazen,
bir bedene dökülen binlerce
öpücük sağanağıdır;
tarifsiz yağmurlarla aniden
çkar gelir.

Tuhaf hüzünlerini biriktirir,
müstesna bir gözbebeğinin
süzülen rengârenk ışığında;
çıplaklığının
mahcubiyetine kapanır.

Aşkın,
zamanı çoğaltmaya
hiç mecali yok ki sevgili;
zamansızdır aşk,
bir o kadar da sabırsız!

Ali Arslan

Ayak Sesleri

Gecenin içinden sızan,
bu kasvetli uğultu,
çok uzaklardan gelen ayak sesleri midir?
Dört nala koşan cehennem atlılarının.

Küheylan yelelerinden tutarak koşturanlar,
sökerlerken bir geçmişî bağrından,
sağanak yağmurlar altında çiğner dururlar
peşleri sıra yetişmeye çalışan zamanı.

Bulutlarım haydi boşaltın,
haydi kaçın,
haydi yer açın;
sofrası kurulacak misafirler var!
Vakit dar,
hesabı verilecek an,
bu an,
dört nala geliyorlar bakın!
Sabredemiyorlar ölüme susamış bu atlılar!

Şeytanın gülücükleri kapladı,
atlılar dağıldı bir den bire dört bir yana.
Şimdi zaman ağlamaklı,
şimdi bir karmaşa,
akıl kendini bilmez bilmecelere daldı.
Yüreğin damlaları
şimdi daha kan kırmızı soluk alıp veren ne ki?

./..
Kalmadı,
bir fırtınanın kesip biçtiği gibi basıp giden atlılardan kalan;
Sırtlarına yükledikleri boş,
keşmekeş bir yığın hayal!
Dönüp dönüp yeniden başlayan zamanda
kaç kez aynı kısır döngü.

Uyandırın,
gecelere tahammülüm yok!
Bulutlarım haydi koşun,
haydi gelin, haydi bırakın yağmurları,
küllerini dağıtsın,
yangınlarından arta kalanlardan,
kurtarın geçmişinden bu şehri.

Ali Arslan

Aynı Yöne Bakınca

Aynı yöne bakınca
sanki gecenin karanlığında
aynı bir yıldızın ışığına.

Dalınca aynı anda,
başlar gözlerin buluşması
dokunur insana,
zaman aynıysa,
mesafeler kısalır tam da
bu zamanda
gökyüzünde.

Aynı yöne bakınca
aynı bahçedeki çiçeklerin kokusu
aynı meyvelerin tadı akar
gelir insana.

Beraberce
aynı çizgi üzerinde
düşmeden,
çabayla emek verince birbirine.

Ali Arslan

Bahar

Kırılmış dal uçlarından
çatlayan bir fidanla tutunur hayat.

Kanar damarından sağılarak toprak
gölgelerinde çığlık çığığadır.

Rengârenk soyunur.

Çıplaklığına asılıdır
her bir kadının apak memesinde.

Çiğdemin süt kokusunda şimdi
dökülen bahar.

Ali Arslan

Bıçak Kesiğı

“Türküleri yakmayın
Türküler çiçektir en umutsuz zamanlarda açar” (*)

Diyor Yusufçuğun dilleri.

Bir bıçak kesiğı,
mavisi boydan boya gökyüzü,
düşer Yusufçuğun gözlerine rengi,
gecenin içinde bir gül;
bin siyahta şimdi.

Türkülerin ağlayan yüzüdür mazlumun ahı,
zulmün ilmeğinde düğümlü.

Gülümseyen bir canın varlık nedeni kadar,
aldatıcı mı;
bir adamın sevinci?

Bir gül,
bin cam beyazında şimdi;
kelebek kanatlarında ışıldar!

Aşk fasılasız bir demdedir
ağlar;
boynunda durur bir bıçak kesiğı.

(*) Yusuf Hayaloğlu 1953 Erzincan Kemaliye (Eğın) Doğumlu 1962 yılı İstanbul Haydarpasa lisesi Ortaokul 1. sınıfından itibaren parasız yatılı olarak başlayan birlikteliğimiz. Mavi gözlü, sevimli bir çocuk. Ortaokul ve Lisede Sınıf Arkadaşlığı. Çok erken 56 yaşında 3 Mart 2009 da akciğer kanserinden kaybettiğimiz bir kardeşimiz.

Ali Arslan

Bırak Bana Gökyüzünü

Bırak bana gökyüzünü
sadece,
nefes almak istiyorum seninle,
yüklenmek beraber bir sevdayı;
göz kamaştıran!

Nakış nakış aşk dokunan,
yumağı sen,
ipin son ucunda
gidip gelen mekikse ben.

Bırak bana gökyüzünü
sadece,
gül koklamak istiyorum seninle,
goncası sen,
yeşil yaprakları arasından dalında,
acıyı alıp veren dikenini ben.

Bırak bana gökyüzünü
sadece,
sessizce paylaşmak istiyorum seninle,
gecenin içinde parlayan Ay sen,
geride,
artık canı solmuş
ışıyla kıvranan yıldız ben.

Bırak bana artık ne olur
senin olan gökyüzünü.

Ali Arslan

Bırakma Artık Beni

"Birlikte çıktığımız doruklarda şimdi
Yıka beni dalgaların şarabıyla
İpeğine sar beni öpüşlerinin
İşle beni yeniden bitmeyen gecelerde..."(*)

Alevimin gökyüzüne vuran yüzüne,
Bak ve düşün beni.
Ateşim sarmışsa seni işte o zaman,
asıl o zaman de ki bana sevgili:

"Bırakma artık beni...." (*)

Güneşin yakıcılığı kristalleşen her kar tanesinde, dokunursa çıplaklığına;
başlarsa düşlerin dansı ve dölyatağına düşmüş ise huzur içinde;
sözün, fısıltıya her dönüşünde; gecenin sessiz derinliğinde,
su'yun yakaran çığlığıyla buharlaşırsa; işte o zaman, asıl o zaman de ki bana sevgili:

"Beni yıldızlardan ayırma..." (*)

Şarap,
öpücükler ve burun kanatlarında titreyen korku,
ipek gülüşlerinde kırılsın;
tam da -biz- olduğumuz, bulutlara kanatlandığımız o anlarda;
işte o zaman,
asıl o zaman de ki sevgili:

"Ey! Bir yüzü kötülük, bir yüzü iyilik olan aşk,
bizi bırakma! " (*)

(*) Furuğ Ferruhzad

Ali Arslan

Bırakmadık mı Her seferinde?

Birikir,
şevdadır içimizde zaman koşullara dolanır.
İmkânsızdır gerçeğimiz olur,
nice gönüllerde
bırakmadık mı her seferinde?

Kimıldar,
anılarımızdır sakladığımız her kovukta bir adı olur.
Gün ışığına kapatıp,
nice sessizliğe
bırakmadık mı her seferinde?

Şarkıdır,
nağmesinde sesi gelir duygularımızdır.
Yüreğimiz yara da olsa,
nice kahırla
bırakmadık mı her seferinde?

Gül rengi dudağıdır,
gülüşleri olur saklanır.
Tadıdır aldığımız,
nice bedenleri
bırakmadık mı her seferinde?

Unutulur,
acınsındadır farklıdır kolay anlaşılır.
Tanıdığımızdır dediğimiz,
nice aşkları
bırakmadık mı her seferinde?

Ali Arslan

Bir Aşk Hikayesi

Hüzünlü yüzünde saklanan o sırrın,
birbirimize yansıyan büyüyle yıkanırken,
ne sen korkardın ne de ben;
bu dünyanın gündelik ölçülerinden, doğrularından.

Sanki her şey o an,
yok olur giderdi bir bir var olan yaşamlarımızdan.
İkimiz, gömülürken katman katman,
titreşen bir heyecanla kabuklarımıza;
şeytanın kışkırttığı dudaklarımızdan,
birbirimize devamlı aşk masalları fısıldardık.
Sevişmelerimiz,
bir aşkın kutsal yakarışlarında başlardı.
Dolanan parmak uçlarımız,
bir kanaviçe örgüsüyle bedenlerimizde;
yıldızlarla yarış edencesine dans ederdi.
Öpüşmelerimiz,
bir kadife dokunuşunda hazza koşarken,
soluğumuz bir bir tükenir;
dökülürdük birbirimize yorgunluğunda bu aşkın.
Beklerdik, saklayan her aşk kamçısıyla sızan kanımız;
yüreğimizin içinde arıtsın diye bizi,
birbirine karışan tüm günahlarımızdan.

Şimdi, solgun bir defterin son sayfalarında,
bir aşk hikayesi kaldı geride sadece;
ne bir iz, ne de gül bahçelerinde birbirine
bir zamanlar inatla kelepçelenmiş,
günahkar ellerimiz.

Ali Arslan

Bir Aşk Mahkumu

Beni göz bebeklerimden kurşunlayın
gördüğüm,
her şeyden suçluyum ben.
Beni kulaklarımdan tutun asın,
Duyduğum,
her şeye yataklık etmekten
mahkum edin beni.

Gördüğüm;
çırılçıplak kıvrak bir beden,
duyduğum;
kulaklarıma bıraktığı
şehvetli aşk sözcükleri.
Beni ölüme yazın,
onunla olmanın sanığıyım ben.

Şehrin orta yerine kurun darağacımı,
kalemimi kıran yargıç bile
yazdırırken kararını;
tutmasın hiç gözyaşlarını.
Bir yasak gecenin kurbanıyım ben.

Derler mi benim için de acaba?
Hiçbir şeyden çekmedi,
çektiği kadar,
bir aşk gecesinde gördüklerinden,
bir de duyduklarından;
infazı yapılan bir aşk mahkumu.

Ali Arslan

Bir Daha Ölüşüm

Sen bana böyle, gözlerine sarmalayıp sararmış yüzündeki hüznünle,
durdukça hayatımın yamacında;
çok uzaklarda bir hasret türküsüyle içine dökülür, dilim dilim sana bölünürüm.
Biliyorum İstanbul'a olağan dışı küskünsün bu ara.

Oysa ben sana bir İstanbul hasretiyle vurulmuştum.
Birlikte gemileri limanlarından kaldıracak, açılacaktık enginlere.
Boyanacaktı bulutlar maviliklere.
Kar beyazına bürünen çam kokularından İstanbul'u koklayacaktık?
Bir türlü bırakamadıklarımızın fırtınalarıyla düşüp durmaktayız;
bu hayatın içinde devamlı.
Şimdi kim bilir senin sislenen ıslak kirpiklerinde;
mevsimsiz bir aşk nasıl da üşür,
sallanıp durur buzdan damlaların üstünde.

Çok uzak iklimlerde İstanbul'u ve seni düşünürüm,
bir de içine çöken o kendine dair suçlamalarını.
Bir çocuğun gözlerinden düşen korkular,
çizerken gamzelerine o mahzun gülüşü, her seferinde bir daha ölürüm.
Bir kış günü, İstanbul'da belki de bir adım ötemde,
doğuşunla yaşama müjdelendiğin gün,
parmaklıklarına asıldığım bir uzun esaretin,
karanfil kokan günlerini sayardım.
Bir bebeğin göz bebeklerinden bir gün,
zamansız bir sevdadan tomurcuk olup;
içime yürüyeceğini, bilir miydim ki seninle bu olacakları?
Sen bana böyle, gözlerine sarmalayıp sararmış yüzündeki hüznünle;
durdukça hayatımın yamacında, her seferinde bir daha ölürüm.

Ali Arslan

Bir Gün Belki

Bir gün belki
biz de;
oturup bir deniz kenarına
bir başka söyleyeceğiz şarkıları;
gökyüzündeki bulutlardan,
şimşeklerden dökülen seslerle;
adına ne derseniz deyin,
bir başka ahenk katacağız o anda hayata.

Bir gün belki biz de;
yukardan gülümseyerek bakacağız
dünyanın bu pespaye haline,
ağaçlar ve otların arasından kanatlanan kelebekler gibi
kısacık mrmzle.

Bir gün belki
biz de;
Çiçeklerin en güzel yapraklarıyla dokunacağız
insanlının hüzünlü yüzüne;
katmak için onları binlerce
sevince.

bir gün belki
biz de;
kucaklaşarak,
ekmek ve barış için yryenlerle
el ele.

Ali Arslan

Bir Mayıslar

Dışarda rüzgâr çağırıyorlar,
haydi toplanın diyor yoldaşlar.
Biriken kalabalıkların ellerinde karanfiller,
çizgili yüzlerinden düşen gülüşlerinde;
binlerce ölünün acısından süzülen,
bir bahar tazeliğinde duruyor bir mayıslar.

Kalabalıklar kol kola kolayca vuruldular.
Bu meydanlarda.
Şimdi ölü göz bebeklerinden
binlerce karanfil düşer kalabalıklara,
bir mayıslarda bu meydanlara.

./..
Günün mayısa düştüğü bugün
hüzün sıcak!
sımsıcak şimdi yüzlerinde.
Gülüşlerinde karanfiller gezinir
kol kola yürüyen kalabalıkların.
Düştü mayısa gün.
Mayıs şimdi çok sıcak sımsıcak!

Nisandan mayısa düştüğü bugün;
Yürüyor kol kola kalabalıklar,
acılarını taşıyarak yüreklerinde!
Ve her bir ölünün gözbebeklerine;
Birer karanfil daha atmak için,
şimdi artık anıt mezar olan
o meydanlara!

Ali Arslan

Bir Sen

Ben şiirlerimi,
yüregime astım;
yüregim gülistandır benim.

Ne güller,
ne güller geldi geçti de
bu bahçeden;
bir sen,
bir sen gönlüme bahtiyar kaldın.

Bir sendin ki benimle,
aşikâr ağladın.

Ali Arslan

Bir Tad Alımlıktır Yaşamak

Akıp giden zamanda,
gün bitiminde miydik;
savrulup dönerken avuçlarımızda,
küçülen bu dünya!

Sonsuzluğun ufkunda kızarıırken
yok oluşlarımız;
yeni gün,
yeniden doğuşa müjde veriyor
tan pembeliğinde üstümüze.

Yüreklerinizde büyötmeyin
dağlardan sellerce boşalan
geçmişin hüznünü;
Süzölen berrak bir suya
bakar gibi bakın;
kendinizi gördüğünüz zaman,
bilin ki;
hiç bir şey durmuyor yerli yerinde.

Bir tat alımlıktır yaşamak!

Ali Arslan

Biz

Biz rüzgârları doldurup doldurup da içimize,
her çığlık atışımızda;
dağlara, ovalara,
akan her suyun binlerce damlasına,
bir sevda coşkusuyla akıtmadık mı?

Kavrulurken,
çöl kumlarının susuzluğunda özlemle,
göz kırpmadık mı Güneş'e?

Yıldızları sayarken gökyüzünde geceleri,
ay'ın ışığını her yudumladığımızda,
yazdığımız her şeyi fısıldamadık mı,
koynunun sıcaklığını yaşarken
sevgilinin kulağına?

Biz şiiri,
kendi rüyalarımızın renginde,
yüreğine yosun bağlasın diye her insana,
bir armağanmış gibi sunmadık mı
aşkın gül suyu tadında?

O halde,
neden ağlarız?
Neden her seferinde,
yeni baştan göz yaşlarımızla;
çırpır dururuz ve sevda türkülerimizi,
yeniden yazmak için
hep bir başka sevgiliye?

Ali Arslan

Biz Bahivanız

Biz birbirimize kucak açtığımız günleri
unutmadık!
Aynı sevdalardayız.

Koşar adım her gelişinizle,
bir daha kucaklaşır bir daha koklaşırız.

Yeter ki açmayın arayı;
uzak da olsa mesafeler,
dert etmeyin biz biliriz yolunu
aresi vardır,
kısaltırız.

Biz birbirimize
gönül koyduğumuz anları
unutmadık!
Aynı baharlardayız.

Bir işaret verişinizle,
bir daha koklaşır bir daha yaklaşıyoruz.

Yeter ki kapamayın bağrınızı,
salsa da elimizdeki güller,
kederlenmeyin
Çünkü bize gülistan kolaydır.
Biz bahivanız.

Ali Arslan

Çekip Alma Yâr

Beni göz bebeklerimden çekip alma yâr,
göz pınarlarım şimdi buzdan bir bahar.

Damla damla akardı bir zamanlar,
bende başka,
sende başka bir baharın tadı var.

Zamana ağlayanlar değil,
yüreğinden ağlayanlardır asıl aşka yananlar.

Beni göz bebeklerimden çekip alma yâr,
bende başka,
sende başka zamanların aldanışı var.

Çekip alma beni yâr.
göz yaşlarım şimdi buzdan bir bahar.
Bakarsın sağanak olur,
ansızın akarlar.

Beni kendi zamanınla aldatma,
çekip alma,
alma yâr
alma,
yüreğim şimdi benim buzdan bir bahar.

Ali Arslan

Çiğdemcik

"Çiğdem Der Ki Ben Alayım
Yiğit Başına Belayım
Hepsinden Ben Alayım
Benden Ala Çiçek Var Mı
Çiçek Var Mı Hey"

Sevinçle suya dokunan ellerin
oynaşması gibidir asi,
sürgün verir derinlerden mevsiminde düşünce.
Dişlenen apak bedeninden sütünün
kokusunu verir.
İki tutam dalına asılan kökü
yumuşak toprağından zalimce çekilir.
Bir damla gözyaşıdır
çiy olur konar başka bir dalın yaprağına tutunur.

Erkenci sabah kuşlarının gagasında
bir tadımlık lezzeti,
şafağın baharı müjdelemesidir.
Doğaya sükün eder o an bir aydınlık.
Yaylaların esintisinde üşür durur.
Yüreği bir sevdâ gelişiyse sevdiğine armağan.

Ölümü
bitişidir baharın.
Başka baharlara bir tohumdur.
Başka yürekler için,
kim bilir hangi zaman çarpacaktır bu çiğdemcik!

Ali Arslan

Çizgi

Bir çizgi var arada
Işıktan.
Üzerinden ne benim,
ne de senin atlayıp
geçemediğimiz incecik bir çizgi.

Kavurur ikimizi
saklı tutarak çekindiğimiz,
sınırlarımızda durmadan
hapseden bizi.
Bazen küçücük çocuklar gibi
bilmeden yasaklarını deldiğimiz
bir oyunun çizgisi.

Aşarız,
işte o zaman egemen olur akıl,
hayallerimize saklanırsınız.
Birimiz bir yanında öteki yanında diğërimiz,
aynı bilmecenin
büyülenmiş tarafı gibiyiz.

Bir çizgi var arada,
ışığı gözlerimizi ürperten sırlarla dolu bir ince çizgi.

Ali Arslan

Çocuklar Ağlamasın

Yaşam takılı kalmamaktır geçmişe.
Güneş gelecekte
daha da parıldayacak.
Görebilmektir asıl değişimin rüzgârını.

Karartmayın,
nefes almak istiyorlar artık,
göz göre göre heba oluyor
farkında değil misiniz?
Babalar!

Bakın
çocuklarınızın gözbebeklerine
nasıl hüznün damlıyor?

Siz avuçlarınızı açarak,
parmaklarınızın arasından
süzülen kan damlalarıyla mı sulayacaksınız
toprağını mezarlıkların?

...
Âldanışlarla geçiyor hep bu ömür?

...
Bırakın artık çocuklar ağlamasın!

Ali Arslan

Değer mi

Atlılar çok gerilerde kaldı.
Zaman modern;
duyguları söndüren itfaiyecilerin,
köpükleri bile
artık katkılı.

Yok eski sokakların tadı.

Yargılar değişiyor
her gün,
yaşamsa;
ne kadar çok ağlamaklı?..

Şen şakrak
kahkahaların yükseldiği
o anlar
bir masalda kaldı;
düş kırıklarına
halka halka geçercesine
yaşananlar.

İnsan,
bu kadar mı değişmeli?

Elbette ki
değişim.

Ama değer mi
kendini,
kendi içinde her şeyiyle yok ederek;
böyle bir yoksunlukta yaşamak?

Ali Arslan

Değişim

Dün dün de kalsa,
dün dün de bırakılan noktasından
ya da başlasa;
ikilemin bu kaçınılmazlığında yaşar durur insan.

Eylemin dönüşü yok ki
biten bitti ise,
kalanda tutuşmak neden?

İşte böyle sarar insanı
yine de tuhaf hüznler duyguların kabına sığmazlığında,
budur insanı var eden.

Yarın, yarın da yaşanacaktır,
yarın,
dün olduğu zaman bile her dün,
çok farklı olacaktır bir önceki dünden.

Değişimin uyumunda yürümek gerekir
yoksa,
devamlı kendini tüketen bir bedende
kendisiyle mi savaşıacak beyinde insan?

Ölüm varsa,
doğumla da kendisini var edendir bilmeli insan.
Dün dün de kalacak gün gününde yaşanacaktır durmadan.
Çünkü yaşamın,
her bir anı
aslında bir farklı zaman.

Ali Arslan

Delinin Yakarışı

"Bilgenin kalbi kederin durağıdır; delilerin kalbi ise neşenin."
Desiderius Erasmus
Deliliğe Övgü, Ecclesiastes

Kurumuş kekik dallarının,
elimize yüzümüze bulaşan kokusuyla,
ağlatır dururuz geceyi hüznölendirerek.

Birazdan Ay ışığında yıkanan bir peri,
çıplak memelerinden dökülecek balı cömertçe sunacaktır;
yontulmuş taşın
sanata soyunmuş ellerine.

Sabahları çok erken kalkarlar bu ülkenin mezar kazıcıları;
daha işe başlamadan,
elleri kelepçeli bir delinin,
son sözleri kazınacaktır dikdörtgen bir mermere:

'Bal aklımı aldı
Aklımsa,
Yontulan memeleri yaladı'

Ali Arslan

Diren

/^...g özlerim karanlık şimdi/direnecek/tek bir hücrem y
ok
/titreyeceğimden başka..." Ç.Tuncer/

Oysa bir çiy damlasında bir alaim i sema'dan yansıyan ne varsa;
renk cümbüşünün pırıltısını düşürürdü,
dalgın ve kısık aralığında, o müstesna gözlerin.

Kirpiklerindeki bir çiy,
demlenen Güneş'in süzülen rengini içer ve endişeli anlamları çeker alır;
gölgelenen yüzünün kıvrımlarından.
Sanırım anlıyorduk,
birbirimize aslında ne kadar da vurgunduk;
gözbebeklerinde işte o zamanlar öyle yırtılırdı karanlık.

Gücün yüreğindedir kesin biliyorum.
Kımıldılarında bir şeyler oluyor, dönüyor bir pervane;
kuşlar şimdi bir başka bir başka kanatlanıyor sende,
serin rüzgârların fasılasız esiyor.

Ben başka,
sen başka dağlara yaslanmış,
asmişiz günahları boynumuza;
gülümsemene oturan o hüznle donan her karesinde fotoğraflarından,
beynime izini düşüren sen varsın artık.

Diren!
Hadi gel yüreğimle birlikte diren.
Bak!
Fırtınaya beraber " D i r e n e c e k " her şeyde ne kadar da çoğalıyoruz

Ali Arslan

Dokun Bana

Dokun bana,
gözlerime dökül,
kirpiklerinden süzülen bakışlarınla gel
sıcaklığıma karış,
kanım kaynasın seninle.

Dokun bana,
içime seril,
teninin kokusu yayılsın her bir şeyime.
Nisan çiçekleri tazeliğindeki bedeninde,
dokun bana kalbin
kalbimin ritminde tıklasın.
İçine işlerken sen;
kendimi seninle doldurayım.
Bir kadeh vişne şarabını
dudağıma alır gibi,
yudumlasın bedenim seni.

Dokun bana
Canını kat can yap;
kıvrım kıvrım katıl canıma,
Haydi artık,
dayanılmaz hafifliğiyle
sokul bana!

Ali Arslan

Dönecek

Yavaş yavaş üzerimizden
geçiyor zaman.
Bir sonbahar rengine sarartıyor bizleri.
Tülden bir pencereden
seyreder gibiyiz yaşamı.
Sevdiklerimiz hızla uzaklaşırken,
hâtıralarla yetinmek durumundayız.
Acıları yüreklerimizde yaşasa da
Biraz soluk alma derdindeyiz.

Çocuklara bıraktık
baharları
ve şenliklerde sevinmeyi.

Ağır ağır üzerimizden
döküldükçe geçmiş,
bakışlar bize dönüyor.
Hesabı bizden soruyor yeni gelenler.

Ne kadar çabuk unutuyor insan.
Oysa her şey kendi zamanıyla anlaşılır.

Böyle mi gidecek
dönecek elbet
bir gün,
mutlaka şimdiki bu zaman?

Ali Arslan

Dört Köşede Dört Renk

Mor:

Söylemlerin yüceliğinde boğuldu gitti
Bilge kim?
Kimin elinde kaldı kimin hasadı?
Sen ey suya yazılanlarla akan hayat,
nerelere saklandın?
Neden bıraktın ağlamaklı her şeyi?

Kızıl:

Kapanmayan bir yara gibi takılıdır ömre
renginde saklar durur zamanı.
Bu gözler hiç aldanmadı,
bilir içinde türkülerle coşan fırtınayı.

Mavi:

Bıraktı kendini kapıldı gecenin rüzgârına,
uçurumlar başında bekletirken yaşamı;
bir tavşan zıpladı çiçeklerden bir mine güldü!
Fıskıran bahardı kıyamadı kendine.

Yeşil:

Bir mabet yüceliğinde mübarek olan,
zümrüt gözlerinde soldu gitti bu aşk;
benek benekti her biri yeşile çalardı,
soğudu kaldı kristal
tükenen ağlamalarda.

Ali Arslan

Düş

Böyle havalarda kanatlanırdı kuşlar,
gagalarındaki çığlıkla
kaçarlardı.

İşte tam da bu anlarda,
koça koca adamlar çocukça
ağarlardı.

Nar gibi çatlardı kırağı,
parça parça cam gibi
dökülürlerdi.

Sızan kan damlalarıydı incecik
çekilirdi içine,
üşürdü beden.

Kaldırınca Güneş başını,
gülümserdi akıl
eriyen buzlara.

Düş biterdi.

Ali Arslan

Ellerimiz

Ellerimiz,
toprağı her yoklayışımızda;
yaşamdan güç aldığımız.
Sevdiğimiz her dokunuşumuzda;
canımız sandığımız.

Her açtığımızda havaya;
yıldızlardan kutsallığını sağdığımız.
Ellerimizdir aslında;
doğayla sımsıkı bağımız.

Ellerimiz,
kimi öpülesi,
kimi terkedilesi;
insanlığımızdan utandığımız.

Ellerimiz,
yanaklarını avuçladığımızda sevgilinin,
sıcaklığını, yüreğimize gül diye taktığımız.

Parmak uçlarımızın gökyüzünün mavisine
her dokunuşunda,
zümrüt gözbebeklerini sevgilinin onlardır;
devamlı arayan ellerimiz.

Ellerimizdir,
göz yaşlarımızı sessizce içine saklayıp,
kucaklaşır gibi göz kapaklarımızda;
bizi ölüme uğurlayan ellerimiz.

Ali Arslan

Eylül

/ Değerli ağabeyim Makine Mühendisi Bener Dortunç'a adanmıştır. /

Eylülde gökyüzünün serinliği,
sarı yaprakların hisırtısıyla,
sükûnet içindeydiler her ikisi de: ihtiyar adam ve deniz.

Sanki her ikisi de terk edilmişliğin yalnızlığı ve hüznünü taşıyorlardı.
Hafif ve ılık bir rüzgâr eşlik ederken arkadaşlıklarına,
nasıl da hızlı bir yaz geçmişti üzerlerinden;
ne çok insanın yüzünde geride bırakmışlardı,
tüm o şen şakrak hâtıraları.
Şimdi geçmiş aşklar, tatlı bir hayâl olup yalarken denizin yüzünü,
kirpikleri arasından ihtiyar adamın;
damla damla süzülüyordu koca bir yaşam.
Eylül hep böyle bir serinlik
ardından tatlı bir hüznü bırakarak kaçıp gidiyordu avuçlarından.
Deniz, ihtiyar adam ne kadar mutluydular oysa,
birlikte eylülde

Kaç eylüller yaşandı, kaç serinlik, kaç hüznü.
Rüzgârla kanatlanmış atların şahlanişi gibi başlasa da,
mevsimin dinginliğinde tükenip gidiyor sanki,
artık bu hayat!

Eylül,
terk edilmişliğin,
yalnızlığın;
aşklardaki sessizliğin son nefesi,
düşen son bir sarı yaprak gibi sanki.

Ali Arslan

Eylül'de

Eylül'de dökülür
Hüzün,
Yapraklar sararır
Bu eylül de
yığınla sorunla birlikde:
Şoğuğa kesmiş bir dünya önümüzde;
Ölümler habire,
Amansız bir salgın
Dörtnala peşimizde.

Ekim'e az kaldı.

Kimler kimler
Daha
Bir süre avı peşimizde...

Ali Arslan

Fotoğraf

Ne çok pırıltılarını Güneş'in
toplayıp attım,
buzlarla karıştırıp
aşk yangınlarının içine.

Eriyen güllerden
ne çok döktüm kırmızıları.

Onlar ki masum ihanetlerin
kabuklu yalanları.

Utang takılarında şimdi saklanır dururlar.

Mahrem bir leke gibi düşerler
Fotoğraf karelerine.

Ali Arslan

Gamzeler

Bir garip damlalardır:
Gamzeler.

Bazen
bir yüzünde tek,
diğer yüzünde çift açarlar!
Her açılışında:
birinde
bir bahar;
diğerinde,
yüzlerce defa dökülür;
başka başka
baharlar...

Esasında kusurdur
onlar;
adale kusuru,
bazen kusurlar da güzeldirler,
nesilden nesile
devamlı geçerler.

Gölüşün rengidirler,
işte bu harika kusurlar:
Gamzeler.

Ali Arslan

Geriye Ne Kaldı?

İki dallı bir sarmaşığın
birbirine dolanışına benzerdik.

Şarkıların
birbiriyle dans edencesine
oynaştığı
yaz gecelerinde,
gönüllerimizden akan damlalarla
koyun koyuna,
birbirimizi gül yaprakları gölgesinde
nasıl da aldatırtık!

Şarabın verdiği o kekre tadın
öpücüğüyle
sarhoş kalan dudaklarımız,
hâtıralarımıza saklanan
aşk şarkılarıyla
durmadan kımıldar dururdu.

Biliyorum
vişne zamanı diyorlar buna.
Aslında
bir aşk zamanıydı.

Şimdi
kokusundan geriye ne kaldı?
Neden yaşamıştık
seninle o baharı?

Ali Arslan

Gök Delik

“Ben, benden öncekilerin omuzlarına tırmandığım için onlardan biraz daha ilerisini görebildim.” / Isaac Newton

Şimdi yıldızlar vardır göklerde
gri gecelerin derinliklerine yaslanmış.
Onların içinde kara bir delik,
delikten hiç içeri baktınız mı?

Orada kocaman bir ayna var.
Ne kadar büyük gösterir,
korkarsınız!
İnsan o zaman anlıyor
ne kadar küçük olduğunu.
Bir deli aklıyla bile
O kadar aşikâr ki akıllıların şaşkınlığına şaşıyor insan.

Hadi tutun ellerinizi kenetlenme zamanı.
Hiç aşağıdan yukarı yıldız yağmuru olur mu?

Newton elmayı yedi.

Parmağını kaldırıp söz almak için;
Lortlar kamarasının, çatısından yağmurun damladığı o gün;
“Baylar çatınız akıtıyor”
dediğinde,
herkes döndü alkışladı:
Ne büyük adam!

Ali Arslan

Gözlerinde Bir Ölebilsen

Bir defacık da olsa
sen,
gülümse / sen
ve
gamzelerinde bir ölebilsen
o an keşke;
ölümüm,
o göz bebeklerinin derinliklerine
yerleşebilse.

Dilerdim;
gözlerini,
ben gibi
aşkla her sevebilenine;
her zaman tatlı
bir ürperiş olabilsem!

Gözlerinde bir ölebilsen
sol yanağında bir
diğerinde ikişer bahar
açtıran,
her bir gamzelerinde bir ölebilsen!

Ey yâr!
İşte sende,
böyle seninle kalabilsem;
sonsuz
ve
bahtiyar!

Ali Arslan

Gül Kokusu

Tomurcuk tazeliğinde kırmızı
o gül,
açılan her dudakta
bir sevinç çılgınydı.
Doğarken her yeni bir günün sabahında,
Yeni bir yaşam gülümserdi.

Bir bahar sabahı
kurşun ağırlığında sözlerle,
ateşe verildi,
tutuşturuldu.
Yaktılar Güneşle doldurarak içini;
vurdular gittiler o kırmızı gülü.

Önce kanı çekildi yapraklarından,
zamanla soldu gitti.
Saklandı dalları arasına kapandı kaldı.

Geçmişine ağlayan yüklü bulutlardan
kan kırmızıydı bütün dökülen damlalar.

Soluk kan renginde,
hüzünle sallanan kucak dolusu gül kurusuydu kalan,
gül bahçelerinden alınan her desteden.

Terk edilmiş anılar yumağında
teninde bırakılan bir hâtıradır.
Aşkından son damladır,
mübarek sayılan o kırmızı gül kokusu.

Ali Arslan

Gölümserine

Hüznün darağacındaydı
oynaşır dururdu muttasıl,
zaman.

İlim yürüdü.

Su 'ya şimdi,
güller atmalar
...ve rengârenk çiçekler.

Gölümserlerdi.
Zamanın art yamacında yoksul kaldı hüznler
...ve paramparça edilen darağaçları!

Su 'ya şimdi,
güller atmalar
...ve rengarenk çiçekler.

Ali Arslan

Güneş Toprak İnsan

Güneşten geldik ışııyla uyandık.
Yokluğunda,
uğursuz bir karanlık;
nerden nasıl geleceği belirsiz,
kara bir kedi gibi ruhumuza saldıran.

Güneşin önünde olmalı öyleyse hesabımız!

Güneşin ısıttığı toprak armağan etti bize yaşamı.
Çizgisiz ve sınırsızdı.
Her bölüşümüzle,
karıştırdık onun var olan aklını.

Toprağın akli sıra olmalı öyleyse hesabımız!

Güneş,
toprak ve insan
aynı şarkıda kaynaşırsa;
Güneş kızardıkça gülümser,
topraksa sürülür beraber.

İnsana yakışırsa olmalı öyleyse bütün hesabımız!..

Ali Arslan

Güneşin Çocukları

Kızıl türküler söyleyerek çıktık yangın bahçelerinden,
yakamızda karanfillerle daha çocuk yaşlarımızdaydık,
kabaran coşkuların kıvılcımlarında tutuşurdu yüreklerimiz.

Cesareti bedenlerimize işleyen kurşunlardan alırdık.
Dar ağaçlarında çınlardı cesur haykırışlarımız!

Sevdiklerimiz çok uzağımızda türkülerimizle ağlaşıırken,
bedenlerimizi ölüme gülümseyerek çiğnetmiştik,
adlarımız geleceğin defterine işte böyle yazıldı!

Değişen bu dünyada fırtınalar karlar boranlar sildi belki bizleri,
oysa bizler unutulduk sandıkça düşüncelere durmadan biçim,
yüreğini umuda açanlara daima hayat vermiştik.

Takip edenleri peşimizden asla utandırmadık.
Yok olsak da biz ilk adlarımızdaydık doğan her yeni çocuğun.
Zaman bizi yargıladı ama tarihin altın sayfalarındaydık!

Yaşam eğrilerimizle doğrularımızla bizi yoğurmuştu.
Zamanın içinde değildik ama her yere bırakılan izlerimizle vardık.

Dostlarımız içleri burkularak her andıklarında bizleri,
ölümün kucağında kim bilir şimdi hangi mezarlardaydık!

Ali Arslan

Harun

Bugün Harun'u (*)
kaybettik!

Kanserdi.
Paslı tel örgülerden miras.
Bir kolsuz
Gitti...
Gencecikti,
diğerlerinden farksız.

Karanlığın perdesini araladığımız
günlerde ışıktı!

Sönmedi!

Sene
On Beş Ağustos
Bin Dokuz Yüz Yetmiş Beş ti...

(*) Harun Karadeniz. İnşaat Y. Mühendisi (İTÜ)
68 Kuşağının engin bir muhakeme ve hitabet gücüne sahip, sağduyulu ve yürekli bir
öğrenci lideriydi. Yukarıdaki dizeler, onun ölümünü öğrenince İstanbul'a dönerken,
Yalova- İstanbul Arabalı vapurunda yazılmıştır.

Ali Arslan

Hayâllerile Aldatıyor

Boşlukta

kendi kendine kanat çırpın bir kadın,
yılların yorgunluğunu taşıyor bedeninde.

Bekliyor

kırpışan kirpiklerin kıvılcımından
yüreğine bırakılan izlerle oyalanırken.

Zaman pahalı,

kadın geçmişini hatırlarken ağlamaklı;
gözbebeğinde

gümüş rengine boyanıyor

tüm hâtıralar.

Kafeslerine kapatılan kuşların kaderinden bihaber,
kapanıyor o da kendi içine.

Dalgaların üst üste

her yalayışında

ne kadar da köpük köpük kabarıyor yüreği denizin.

Artık eylül zamanı

sükûnet içindeki bu limana,

dönmüyor ki hiç artık terk edenler.

Her biri birer tomurcuktu,

açarlar,

bahara koşarlardı;

boynu bükük,

soldular,

suskun yaprakların içinde

kayboldular.

Bu kadın bu mevsimde hep neden böyle
hüzünle doluyor;
ne kokluyorsa
o güllerden?
Kendini
cimrice içine saklayan
koca deniz bile;
kendi âlemindeki kadına,
dalgasıyla bir gelme de o atıyor.
Neden bu kadın, biteviye kendini,
kendi hayalleriyle aldatıyor?

Ali Arslan

Hazan Mevsiminde

Birer birer
hazan mevsiminde gelen sevgililer
birer kelebek gibiydiler.
Süt yüzlerinde bir damla deniz mavisi
ihtişamla girdiler,
gönüllerde eridiler ağladılar.
Sırılsıklam bir hüzündü tenleri,
yağmur olup döküldüler,
gül yaprağı tadında;
dudaklara öpüş olup güldüler!

Birer birer
hazan mevsiminde gelen sevgililer
birer kelebek gibiydiler.
Yelken açıp rüzgâr verdiler,
ilham olup yürek deldiler soldurdular.
Acı bir türkü gibiydi yüzleri,
nağmeleri bıraktıkları dillere;
aşk diye imkansızı verdiler!

Birer birer
hazan mevsiminde gelen sevgililer
birer kelebek gibiydiler.
Solgun yaprakları kucaklarında
bırakarak nice sevgilileri,
yine bir hazan mevsiminde;
geldikleri gibi
bizleri terk edip gittiler!

Ali Arslan

Haziranda Gelecektim

/ Elim bir trafik kazasında kaybettiğimiz yeğenim Murat Arslan'a Adanmıştır. /

Annem, benim ellerim bir sıcak yaz,
yangın alevlerinde süzülür çocuk gözlerim;
zamansız kurumuş bir daldayım, açmamış bir çiçek,
daha benim yirmi birinci baharım;
bir meyvendim dallarına asılacak, hazıranda gelecektim.

Annem, ellerim donuk öyle bir beyaz,
altımda yumuşacık bir toprak, üstümde güller kokar benim;
her gece bir başka yıldız düşerken, göz bebeklerim;
ölüm şimdi bende soğuk öyle bir ayaz!

Annem, daha benim yirmi birinci baharım;
bir meyvendim dallarına asılacak,
hazıranda gelecektim,
gülümseyecekti gözlerim gibi;
kim bilir hangi dallarında bir çift taze kiraz!

Annem, bir meyvendim dallarına asılacak,
hazıranda gelecektim,
şimdi üstümde çiçeklerle donanırken mezarım,
kanar benim yirmi birinci baharım;
yürür içime yürür damlar bir sıcak yaz!

Annem, zamansız kurumuş bir dalda,
açmamış bir çiçek gibiyim,
daha benim daha benim yirmi birinci baharım;
bir meyvendim dallarına asılacak ve hazıranda gelecektim!

Ali Arslan

Hüznüne Kıyamadığım

İçimde bugün öyle başkasın sen akan zaman gibisin,
baharın keklği nedir ki sen gönlüme ceylan gibisin,
her gelişinle şakır şakırsın sen içimde gülümşersin,
gülümsemene bile dolan hüznüne kıyamadığımsın.

Ali Arslan

İhanet

Sarı çizgilerin arasında,
içimize düşen bir mevsimde solar hüznümüzün rengi;
sanki kırılan her bir ihanetin açmazına dolanırlar.

Kucaklardık oysa,
bir daha bir daha koşabilseydik,
kucağımıza dolan çiçeklerimizle kim bilir;
yaprak yaprak kanatlanarak,
göğüs uçlarının tazeliğinde
açan her bir baharla.

Salkım salkım yayılırdı saçları,
rengi buğdaya çalar;
gülüşü aynı ahenkle halâ yaşarken,
bu hâtıralarla;
uzaklaşan bulutların içine,
yağmur doldurmaya koşarlardı.

İnce bir sicim gibi durmaksızın düşer,
bir su gibi peş peşe gözyaşları,
sarı çizgilerin arasında.

Yaşamı çizgileriyle sınırlar ihanet;
ağır bir yükle binerek sırtına,
yazgısıdır,
gelir yapışır alnından her insana.

Ali Arslan

İki Sevgili

Nerede nasıl başlamıştı?
Gönüllerde birbirimize saklanmış birer candık.
Suskunduk,
başkaca bir şey soramamıştık!

Birimiz Akdeniz kocaman,
yaşlı ve sükûn içinde bir deniz;
sıcak iklimlerde Güneşin altında
kavrulmuş bir bedendik.
Diğerimiz coşkulu fırtınaların
sağanak yağmurlarıyla ıslanmış,
uzaklarda dalgalı bir deniz;
gülümseyen bir yüzdeydik.

Sözlerimizle büyülenmiş
birbirimize nasıl da kaynaşmıştık!
Hüzünlü akşamlarında zamanın fısıldaşır,
damlalarımızı içimize saklayarak akıtır,
kimi zaman da sessizce ağlardık! ..

Bir gün arkadaş bir başkasında sırdaş,
satır aralarında sevdalanırdık.

Kara bir kedi gibi aramızda bir tuzaktı hep aşk,
söz verir ve her seferinde,
sorgulamaktan bile kaçınırdık! ..

./..

Hele geceleri ayın her şavkı vuruşunda denizlerimize,
Bakarken aynı gülüşlerle gökyüzümüze,
birbirimizi düşlerimizde paylaşırdık! ..

Bütün duyumlarımızla arzuladığımızda birbirimizi;
hatırlarsan,
ne kadar da içimize kapanır
kendi kendimizden utanırdık!

Mesafelerin arasında sözlerimizi,
karıştırarak yüreğimize;
yaşamak isterken birbirimizle,
sonunda farkına vardık,
yanlış zamanlarda karşılaşmıştık! ..

Bir anda nasıl oldu nedendir?
Dehşete düşmüş korkulu gözlerle,
ürkerek birbirimizden uzaklaşmıştık!
Birbirimizle sanki hiç tanışmamıştık!
İki sevgiliydik meçhul!

Ali Arslan

İmkansızlık

Bu şehirde
sessiz bir bekleyişteyim;
tuhaf karanlığı üzerime devrilirken
gecenin.

Sabırsızca tutmak için
sabahın ilk pırıltılarını;
öteliyor yalnızlığım,
fırtınaya tutulan dalgalar gibi beni.

Sessizliğin içinde
sabırlı bir bekleyişte olan ümidim;
bana dönüp,
yanıldığımı haykırıyor!

Aşınmış kaplamalı yollarına
bakarken ben
bu şehirde;
hıçkırın her şarkının,
hüzne sarılmış cümlelerinde;
kendimle olan tüm hesaplaşmaların içinde,
bulduğum yegane bir hakikattir:

İmkânsızlık.

Ali Arslan

İnadına Sevebilmek

Kendini
uzaklara çekmektesin.
Ağır hüznünle kaçışın bundan,
ölüme çeyrek kalmaların acısıdır bilirim.

Gül olduğun günlerin kutsal kokusu
halâ içimizde,
soluk alıp verdiğimiz zamanları unutmadık.
Yaşamı birlikte nasıl kucaklamıştık!

Kabullenmek bir sanattır
kör bir tükenişe
isyan etmek boşuna.

Bak!
Her gün
nasıl yaratıyor doğa yeniden kendini.
O halde,
dik durmak gerek her şeye katlanmak.
Aslolan savunmaktır sevdanı,
ölümün karanlık kollarında bile
hiç unutmamak.

Sevebilmek inadına!

Ali Arslan

İnanç

İnancın
erdem katıyorsa,
insana
yakışınca;
kalıcıdır insanlığa.

Yoksa dönüyor dünya,
değişiyor
devamlı hayat.

Tarih;
ne adaklar yazılmış,
ne püsküllü çaputlar bağlanmış,
ne çöplüklerini,
binlerce yıl gömdü toprağa
onların.

İnanç adına
kör düğüm edilen insan,
ancak;
gözünü,
aklını,
dahası yüreğini katarak
egemen olunca
tabiata;
insan oldu.

Hakikat,
işte
o zaman;
ortak paydasında kaldı insanlığın.

Ali Arslan

İnce Bir Çizgi

Ölümle kalım arasında ince bir çizgi
bir çocuğun uykuya düşünce gözleri:

'Annem
ellerinin kokusunu ver,
parmaklarının sessizliğini saçlarıma.
alev alev kavruluyor bedenim,
serinliğini ver bana.
Yeni yılın bu ilk karanlığında,
lapa lapa kar taneleri yağıdır üstüme.
Koşmak istiyorum düşe kalka sokaklarda.'

Yüreğinde bir kâbus,
sızılarını düşürür bir anneden
çocuğa.

Adamın biri çok uzaklardan bakar,
gözleri dalar.

Birbirlerinde buza keserler
zamanı.
Güller atmalar,
gülümser
güne döner doğa.

Çocuğun göz bebeklerinde fışkıran bir hayat,
bir korku;
ölümle kalım arasında
ince bir çizgi.

Ali Arslan

İstanbul

Bu şehir ortasında tutuşan bir Kız Kulesi,
kanat çırpıp bir martıyla.
Çığlık çığlıktır bir çocuğun sesinde, bir damla sudur.
Düşer şiir bir kan damlası.

Eski zamanlardan bir padişah kızı,
dalar gözleri sisler içinde seyreden bir gemiye.
Penceresi açık kalan bir tülün aralığından,
farklı farklı tarihlerde gözyaşlarına saklanır,
sevgiliye çürümüş bir gül yaprağında, bir damla sudur.
Düşer şiir bir kan damlası.

Bu şehir, kıtaları kucaklayan bir koca köprü,
yaşlı bir kayıkçıyla beraber kürek sallar sanki,
yırtar sabahın alaca karanlığını bir müezzinin ilahi sesi, bir damla sudur.
Düşer şiir bir kan damlası.

Geceleri Beyoğlu'nun raks eden bir arsız kızı,
günahkâr kırmızı giysileri içinde, hayatına dair çizdirir yazgısını,
geçmiş kendisine tutunan, bir damla sudur.
Düşer şiir bir kan damlası.

Bu şehir İstanbul,
bütün gecelerinde sükûnetle yaşarken bunu;
döner durur kavrulan her aşkın hüznü hikâyesinin üstünde,
kırmızı bir karanfil renginde, bir damla sudur.
Düşer şiir bir kan damlası.
İstanbul, içimi kemiren hasret!
Çocuk şenlikli yıllarımda, oyuncak günlerimin salıncağı.

Ali Arslan

İzdüşüm

Halkım gibidir yüzleri,
salkım salkım düşer hüzünleri;
öyle düşer izdüşümüne kızları halkımın.

Utangaç dudaklarına şavkı vurur acıların,
bir gül pembe.
Söz bilmezliğe vurur saklanırlar
dillenmeyen yazgılarında,
suskun bir hayatın içinde kanarlar.

Halkım gibidir yüzleri,
salkım salkım düşer hüzünleri;
öyle düşer izdüşümüne kızları halkımın.

Esmer yüzünde bir çiçektir açar her şafakla,
kokar her baharla;
belki bir çiğdemin dalında ya da bir su kenarında.
Salkım salkım bir çobanın yanık türkülerinde;
öyle düşer izdüşümüne kızları halkımın.

Halkım gibi durur yüzlerinde şimdi hüzün.

Ali Arslan

Kadının Gözbebekleri

Kadın denize verir gözbebeklerinin rengini,
orada geçmiş iklimlerin tarihi;
yaşanan her anın içine saklanmıştır.
Tutuşturulan yaşamın içinde
bir damla gök mavisi,
başka bir göz kapağının altına bırakılmıştır.

Yaşamak mı yalnız bununla;
maharettir aşkı kendine böyle bir yakıştırmak,
o bir damla maviye dokununca Güneş
peşi sıra gelir ağlamak.

Kadın sesinde titretir hep yaşananları;
o zamanlar ki atlılar hep koşardı,
kavgası ne bol zamanlardı?

Oysa kadın sükûnet içinde şimdi
bu koça limanda,
yüreğinin ısıltılarında demlenir;
çok uzaklarında,
bir zamanlar ona el sallayan adamın.

Ali Arslan

Kadının Yüzü Bir Camdır

"Kadınlar cam gibidir adeta.
Çünkü cam ve kadınların ömrü kırılana kadardır. " Douglas Noel

Düşlerinde kırılan bir camdır göz bebekleri kadının.
Nehir çiçekleri sinen kokusuna;
mavi, pembe ve mor renkleri yansır bu dağların.

Bu dağların,
kayalıklarından dökülen sularında yıkanır.
Yıkanır köpük köpük apak bedeni.
Ay nasıl gülümserse her gece; yüzünde,
eski zamanların günahları aklanır.

Kadının yüzü bir camdır.

Derinlemesine her kesitinde yaşamın;
bir elmanın tazeliğinde hep nasıl verir,
ağza sunulmuş bu suya doymun tadını kadın.
Çıplaklığını bir tülün inceliğinde
üstünden adeta bırakır;
soluksuz.

Alan her bir yüreğe sevdasını damlatır.
Bir içim su gibidir.
Camdan bir nardır.
Ağlatır.
Tapılır.

Şimdi kadının yüzü bir camdır.

Ali Arslan

Kadınlar Ağlıyor

Siz biliyor musunuz?
ben şiirlerimi hep ağlayarak yazıyorum.
Belki, yaş damlamıyor gözlerimden.

/.....ki aslında biz,
istersek.... göz yaşlarımızdan sağanak....yapmasını da biliriz! ../

İçin için acıyor içi yüreğimin, yüreğim ağlıyor.

Siz biliyor musunuz?
Gözümün önünde hep birçok kadın neden bana devamlı mendil sallar gibi
ruhlarını kırık aşklarının yoksulluğunda satıyorlar?
Gözümün önünde duran her kadın içimi dağlıyor, için için yüreğim ağlıyor.
Siz biliyor musunuz?
Ben gecelerimi hep düşlerime saklıyorum,
belki kendime saklanmışsa da yüreğim,
öylesine aşikârdır ki bu yorumum;
için için acıyor içi düşlerimin, düşlerim ağlıyor.

Siz biliyor musunuz?
Gözümün önünde hep birçok kadın,
neden bana devamlı taze bir çiçek gibi;
zamanı geçmiş yıkık hayâllerini anlatıyorlar?.
Gözümün önünde duran her kadın, duruyorlar,
yaşanmamış yaşamlarında.
.....süklüm büklümparamparçadırlar!
Yüreğimi dağlıyorlar.

/...Ve yazdığım her şeyin içinde aslında onlar ağlıyor.

Ali Arslan

Kan Kelebekleri

Kar taneleri gibi uçan kelebeklerdi,
beyaz gümüş sırlarında bu dağların;
en nazenin,
gencecik her bir yüreğin gerdanına verilmiş.

Düştü
kan damlaları,
bir anneyi için için öldürerek;
karlar üzerinde duran kırmızı bir acı şimdi;
bu dağlar,
hiç böyle tatmamıştı zulmü.

Ağla sen ey annem,
yüreğine düşen her kan damlasında;
acılarla yoğrulmuş türkülerinle,
için için ağlayarak!

Bir kış karanlığının kavgasında tükendi,
çiçek çiçek serpilen
kan kelebeklerinde yiğitler,
binlerce yüreğin üşümelerinde
şimdi uçuşur ölüm;
buzdan bir bahar!

Gümüş beyazına saklanan
sırlı dağların içinden;
şimdi çiçek kokularıyla gelen,
gencecik yiğitlerin kan kelebekleridir;
ölüm damları!

Ali Arslan

Kanatlan

Kanatlan sesini duyacağım noktalara
rüzgârım ol,
martım ol
kanatlan.

İstanbul bir lacivert deniz bugün
ardı ardına gelir şimdi dalgalar.
Kısılmış gözlerini örten kirpiklerinde birikir
bir çiy damlar.
Ağlar İstanbul bir de ben.
Keskin bir çizgi gibi yürür içime yokluğundan kan damlar.

Kanatlan sesini duyacağım noktalara
rüzgârım ol,
martım ol
kanatlan.

İstanbul hüzünlü bir kadın yüzü bugün,
peş peşe düşer ağlamalar.
Kırılır peş peşe özlem damlar;
yağmurun suyunda bin parçadır bulutlar.

Haydi
kanatlan,
rüzgârım ol,
sesim ol.
Martım ol saklan kanatlarımın altına,
düşür kendini,
sesini duyacağım noktalara.

Ali Arslan

Kanla Biriktirenler

Perçemi düşmüş,
ölgün renkleriyle solan her gün,
Güneşin tükenen soluğuyla süzerdi kendi ikindisini.
Bir memleket türküsü düşerdi işte o an aklımıza;
üşüşürdü yangın alevi gibi,
o birinde devinirken bir diğerine dönen,
ağlatır dururdu her türküde kendisini.

/ Türkülerin içinde önce kuşları vurdular,
Sonra sardılar, sardılar koca ovaları nehirleri ve dağlara yekindiler. /

Bir geçmişe bir gece vakti zamansız sığınanlar,
neyi nerede durduracaklardı ki zaten hiç bilmediler!
Tükendiler,
yaşadıkları toprağın içini hep kanla biriktirenler.

Şimdi başlarında duran hangi taşlarda yazılıdır,
hangi dilin yanık türkülerinde yaşar dururlar?
Mezarları sayılan bu koca gövdeli
anıtlarının gölgesinde,
kaç tarih aralığında,
kim bilir kaç kez eğrilip çevrildiler?

Bir memleket türküsü düşer durur aklımıza,
üşüşür kızıl alevleri,
düşer üzerimize bir yangın gibi.
Haydi düşür,
istersen zamana bir tarih düşür.
Biten her şey yoksa bir düş müdür?

Ali Arslan

Kapasite

Seşlerden damıtılan bir gülüş mesela;
değerli olan neyimiz varsa,
saklar dururuz.

Yoksa kaçıp giderken bir şey kalır mı aklımızda?

Ne varsa içimizde,
akıl şaşar yürek bırakmaz.
Sevdiklerimiz için eşi bulunmaz,
sınırsız bir kapasite.

Ali Arslan

Kare İlişkiler

I
Kareler,
peş peşe birbirine zincirlenen kareler;
her köşesi bir başka.
Kesiştikçe,
köşelerini çoğaltır dururlar.
Karelerin arakesitlerinde birikir,
birliğin sırları.
Bir olmanın iç içe olmanın sancısı nükseder;
ittirirler birbirlerini,
sünen bir tel gibi uzarlar.
Dizilir birbiri peşi sıra bozulur kareler.

Dönüşür kareler,
olur:
Eşkenar dörtgen.

II
Böyledir,
insanlar arasında da ilişkiler;
birbirini kesen kareler gibi birbirleriyle kesişince insanlar.
Kesişen çizgilerdeki ortak noktalarının
farkında olmadan,
birbirine ittirerek uzaklaşırlar.

Bozuşur dönüşür insan,
Olur:
Eş kenarlarda eş bir düşman.

Ali Arslan

Kavak Gibisin

Maşada alevlerle yansırken
buğulu yüzün,
sanki yıllardır sana hasret
bir sese kulak,
verir gibisin.

Uzıklara bakarken
mağrur gözlerinde hüzn,
bir şeyler düşünür de mırıldanmak,
ister gibisin.

İçinde bir deli aşk kıskırtırken seni,
ansızın patlamaya yüz tutan,
volkan gibisin.

Saklanırken arkanda
vefasız o yıllar,
çılgın gönlünü yeniden
açmaya hazır,
ceylan gibisin.

Dökülse de sarı yaprakların başında
esen rüzgârla,
yeşile tomurcuk açıp
gönüllerde sallanan,
bir kavak gibisin.

Ali Arslan

Kent Ayaza Düştü

Savruldu gitti yazdan kalan son umut,
tasını tarağını,
keştiğı parmak uçlarında
damıttığı elekten süzdü.

Soğuktu ığlık,
gecenin içine düştü,
külün griliğinde savruldu.

Bir yürek sızısıydı sürdürölen yaşam;
kalabalıklarda,
ığlığe karışan kent ayaza düştü

Ali Arslan

Keşiş Suyu

/Makine Yüksek Mühendisi İbrahim Tuğsuz'a adanmıştır./

Keşiş hazıranda yağmura doyar.
Suyuyla kokusu akar gelir Geben dağlarının,
Çokak yaylasının.
Apak bedeniyle,
her damlasıyla alır gider
bir dağ kızının kabaran hayallerini.

Kayalıklara her vuruşunda ne seller olur.
Gözyaşlarının her yağışında
yürekler çarpar çarpar,
akıl öyle bir korkar.

Ah keşiş,
biriktirdiğin katman katman balcığınla,
ne inançları kaç kez yıkadın.
Azgın sularınla
doldurup götürürken bir geçmişi;
önünde,
nice hayatlar kucaklanıp ötelendi.

Nice aşklar yıkandı
kan kızıl suyunda senin,
bereket saçarken yazgisına şimdi Çukurova'nın.

Ah keşiş,
karnından yararken
biz senin önünde;
dimdik
ant içmedik mi her seferinde inatla,
seni durdurmaya?

Kan kırmızı suyunu yükseltip,
gelinlik bir kız gibi
seni,
beton elbiselerle
yeşiline katmak için Andırın dağlarının.

Bir gülümse,
bir soluklan istedik.

Sen sakinleşirken,
suyunun dibinden biz
binlerce ışığı hayata akıtacağız;
kucaklaşsın diye
gökyüzünde geceleri yıldızlarla.

Ay senin göl olan koynuna saklanacak.

Kargılık köyünde,
bir köylü kızının

gözbebeklerinin her bir yeşiline yansıtacağız aşkı.

Ah keşiş,
bir gün seni
sıcak,
nem
ve toz içinde bin bir emekle,
kulaklarından bükerken,
biz de gülümseyeceğiz
mutlaka
bir gün senin önünde.

Ali Arslan

Kımıldılar

Düşlerin ıslaklığını taşıırken
kendi ikliminin;
kıyısından kendi içine doğru
ağlayan kocaman bir şehir,
ve o şehirde bir insan;
her bir yıldızın soluk renginde
saklar durur geceleri gözlerini,
terk edilen bir sevgilinin.

Köhnemiş kayığına tüneyen bir balıkçı,
ışığını gözyaşı yapıp dökerken
dalgaların bağrına,
kaçışan hayâlleri midir
kim bilir?

Şehrin kuytularında devamlı aklanır,
bir acıyı
aşka dönüştüren kımıldılar.

Hüznüne renk veren
kirpiklerin esintisine takılı kalmıştır,
o anın lezzetinden şehrin sularına,
bir adamın
yüreğinden bırakılan kımıldılar.

Şimdi kanat çırpın haydi,
engin denizini yalayarak
şehrin dudaklarını saran tebessümüne
bu rüzgâr!

Ali Arslan

Kırlangıçlar

Kırlangıçlar kanat çırpıtığında
makaslandı önce hayat,
üç beş kırıntısı gagasında uçtu gitti
leylim bir baharla.

Kim kimin rüzgârını kovalar?
Süzülen bir seyyaredir şimdi o
dengesini bulan;
aklı havalarda.

Aşk,
hep tılsımlı cümlelerle
kendi tavaasında kızarır,
yer sıcak,
gök yüzü bulut üşümelerine takılı;
yağmur düşürmelerde.

Kadının gözleri
mavi bir boncuktan nazarlık gibi;
eski zamanlardan bir hatıraya
saklanır.

Uçtu gitti kırlangıçlar gibi
makaslanan bu aşk.

Şimdi kim bilir,
o hangi başka rüzgârlarda asılıdır?

Ali Arslan

Kış Gülleri

Kış gülleriymiş derdi,
buza kesmiş yapraklarında kokusunu,
zehir zemberek vermektir rengini;
beyazsa, kırmızıysa da
kar ışığından şavkı vursun demek istercesine Güneş'le inatlaşmada.

Ne gül,
ne de rengi kaldı şimdilerde,
yaz'dan kalan bu hatıranın camlarında;
gözyaşlarıyla damla damla,
soğğun ve ayazın yamacındaydı.

Ağlamaları yıkanırken
yaşam eğrisindeki çeşmelerde;
üşüyen yaşlı bir serçenin dalga geçen bakışlarıyla irkildi;
asla taşıyamadı,
çok istediği kış güllerini kucağında.

Derlediği,
en güzel renklisi kokulusu da olsa;
mevsimler örtemiyordu,
bulmaca kareleri aralarına saklanmış hâtıraları.
Sancıları biriktirdikçe çözümsüz bir yansımadaydı cevabı.

Doğanın bir armağanıydı,
kabullenmekle sebat edecekti, çaresizliğe kılıç kuşanmak boşuna.
Kucağında ne hâtıraları kaldı ne de kış gülleriymiş artık onun derdi;
defterinin biten yaprağında,
kalan son satırındaydı.

Ali Arslan

Kıyılarına Dokunmadan

Kıyılarına dokunmadan,
bulvarların sessiz ara sokaklarına dağılıyorum.

Kalan son pırıltıları çözülürken yıldızların,
mahremlüğinden dökülen o masum yumuşaklığı
soluyorum senden.

Diken diken birbirine geçiyor içim,
o dolgun dudaklarından düşen,
İspanyolca lezzetli bir şarkının sözleri kanat çırpıyor,
şafağın ilk ışıklarında bana.

Gecenin bütün enkazını sanki bir ben topluyor,
kahroluyorum kendimde.

Senden üzerime göken hüznle,
kıyılarına hiç dokunmadan,
bulvarların
sessiz ara sokaklarında dağılıyorum.

Ali Arslan

Kimlik ve Kadın

Sessizliğinde büyütür asıl kimliklerini,
damlaları birbirine zincirlenen
gözyaşlarının içine aktığı;
zaman zaman çağılayan,
çoğu kuruyan bir ırmak.
Deli deli akan, gizlice suyundan içilen kana kana.
Çiçek çiçek alınan farklı her kokusuyla büyüleyen,
kimi zaman arsız, kimi zaman asude,
masumiyetinde yaşanan kadın.

I

Başarı,
mevki, güzellik ve endam: imrenilecek anne - eş - evlat;
görüntüye giren her filmde şimdi hayatın.

II

Yüreğinden aşağısı buz üşümelerinde,
içine doğru çoğaltır nefreti;
suskun bir serçenin ürkekliğinde kanatlanır.

III

Oynak,
kıvrak bir dansın pervasız bir tanrıçası,
gözlerindeki ateşle, acımasız rüzgârlara kapılmıştır.

IV

Uzarlarda bir yalnızlık düşünde,
terk edilen sevgiler pahasınadır.
Oysa mutluluk, başı dumanlı bir özgürlüğün
çelişkilerinde saklıdır.

V

Korkularıyla,
kafeslenmiş bir hayatın içinde erir her kimlikte kadın.

Ali Arslan

Korkarsınız

Siz benden değil,
nedir ki benim cismi âlim;
nihayet ummanda bir zerreyim.

Siz asıl
benim yüreğimden seller gibi sağanak olup,
arkamda coşan
koptu kopacak;
o baş edemediğiniz,
bir deli,
bir de âli,
duygularımdan korkarsınız?

Ali Arslan

Kristal Parçacıkları

Yalnızlığın çevriminde tutuşurken yaşam:
Kim ne arar?
Kim ne bulur?
Sakladıklarımızla kalsın bırak;
yaşandı mı yaşanmadı mı?
Ne ıkar?

Gittim,
gördüm;
akıyordu tarihin kirli sayfalarında dökük bir şehir.
Farkında bile değil.
Bıraktım kendi mecrasına,
artık ne şehir ne su.

Aklımda üşüyen bir sevgili.
Ayak uçlarında birikir
birikir buz:
Kim ne arar?
Kim ne bulur?

Yüreğim dondu kaldı.
Erirken,
kristal parçacıklarını toplayacak zaman.

Ali Arslan

Kumsal

Süzülen gülüşlerinden arındırılan
bir damla can suyunun,
yüzünde kırılan bir çizgisidir yansıyan;
dalgaların köpük köpük yaladığı bir kumsal sanki gözlerin.

Satır aralarına gizliyorum devamlı,
sanırsın bir çırpıda ele geçen aldanış;
sol yanımin sancısına ilişen,
billur küresinde şaşkına dönen gözbebeklerin.

Beklenmedik bir zamanda düşüyor;
bu kocaman sevdandan ömrüme takılan,
bir tuhaf aşk mucizesi.

Soluk alışlarını özlüyorum o an;
bir de her günün akşamı eve dönüşlerde,
sabırsızca birbirimizi beklediğimiz;
o sevişme saatlerini,
kızıl renginle içime yürüyen,
gittikçe çoğalan o kımıldılarını.

Kum taneleriyle biriken
bu kumsalda,
şimdi benek benek açan bir dolu anlamdır;
seninle beraber bize yakışan,
bu aşk!

Ali Arslan

Kuşların Gözbebekleri

Şehir
uykulu durur.
Düşlerinde,
mavi boyalı oyuncak bebekler sayıklar,
kapanır kendi gölgesinin içine.

Mahallerinde
şimdi bir yangın sıcaklığı var!

Kuşların gözbebekleri
açıldıkça büyüyen,
kendi etrafında dönen bir küre.
Üflesen,
kanatlanacak gökyüzüne,
üzüntüleri sıvayarak alevine.

Atlılar geçirdi bir zamanlar
ne kadar çoktular!
Kuşların gözbebeklerine takıldılar.
Hepsi o yangın alevinde
yıkandılar.

Kuytularda şimdi
saklanır dururlar.
Kuşlar,
çalınan bir musiki içinde
suskundurlar.

Kuşların göz bebekleri
şimdi derin bir yara.
Kanatlandıkça
bir bir düşüyorlar.

Kalmadı uçsuz bucaksız
o ovalar.
işgalciler çok güçlü.

Kuşların göz bebeklerine
koydular
yanar döner ışıklar.

Şehir suskun,
kapanmış kara yazgısına.
Denizini yalayacak
bir rüzgâra kalmıştır
artık avuntusu.

Ali Arslan

Küresel

Hiç değişmemişti her şey,
son zamanlarda olduğu kadar;
en çok da kafalar.

Zaten önce kafaları karıştırarak başlıyorlar,
safsatayla yüklü kutsal avcıları.

Ne kadar ortaklaşacağı
ne kadar birleştireni varsa,
insanın insanla.

Kozmik,
ekonomik,
demokratik nice süslü lafla;
parça bölük,
un ufak edip,
yutmaya ne kadar da iştahlılar!..

Tersine dönüyor;
bir adım ileri iki adım geri,
eksenine konulmuş
bir tuhaf manivelayla,
buz dağları gibi
eriyor sanki bu dünya;
çivisi çıktı derler ya
hani eskiler.

İnsanlığın uc uca,
ilmek ilmek,
bin bir zahmetle
yücelttiği onca değer;
düşüyor
kâğıttan bir kaplanın
doyumsuz sivri dişleri arasına;
zapt edilen kalelerden.

Şimdi
neresinden baksan
her şey alelade gidiyor.

Döndür döndürebildiğin kadar,
adı da şimdi oldu:
Küresel.

Aslında tarihsel adı bildiğimiz:
emperyalizm.

Ali Arslan

Ali Arslan

Mahremiyet

Hayâllerimiz yürürdü gecenin düşlerine.

Atlar çıplaklıklarında
dörtnala koşarlardı bir masala.

Suların rengine bürünürdü
aykırı gülüşler yasak dokunuşlarla.

Bir serçenin kanatları gibi çırpınan
bir masumiyetle,
iç içe kalırdı bedenlerimiz.

Dokunduğunda döl yatağına,
yaratılışın sırları dökülürdü
aynı masala.

Uzanırdı hayallerimiz
yakalar
alır.
Alınan verilen her şey
bir mahremiyette saklanırdı.

Dokundukça,
birbirinde kutsanırdı yücelen yanımız.

Ali Arslan

Mahzun Bir Çiçek

Avuçlarımda
sıcaklığını tutacağım bir Güneş
ve dokunup da dudaklarımda bir gül,
olamadin.

Ama,
asla;
yüreğimden koparılmayacak
o mahzun çiçek sensin,
kokun bendedir.

Arzum,
sanadır,
sendedir bu gönül
bil.

Ay sana güneş bana,
sen serinlet ki gecemi ışıgınla,
ben şafağın alevinde olayım pervane
dönebileyim aşkınla.

Yanmak ne ki
kor olsam,
kavrulsam da yok çaresi;
arzum,
sanadır,
sendedir bu gönül.

Ali Arslan

Mevsim Yanılsaması

Hiçbir şey unutmanın
bir çaresi olmuyor.

Yakılan her ateşin kötülüğü,
iyiliğin külleri içinde kıvranıyor.

Tutku,
sonsuz tükenişin ıssızlığında
ölüm kuruluşunda
yapışıyor insana;
kadife dokunuşlarıyla
kışkırttıkça,
içten içe imkansız sanılanı.

Karanfil ormanlarının rüzgârları,
biçerken
dal uçlarında
gülümseyen baharları;
kuş ötüşleriyle düşüyor,
birdenbire
sanki farklı bir iklim
üzerimize.

..

Acaba bu
kabaran
yalancı bir mevsim yanılsaması mı ?

Ali Arslan

Nafile

Boş bir yakarışın ne anlamı var
söz karşılığını almadıktan
sonra?

Ortaklaşmak güzeldir.
Birlikte ulaşılmaz mı eğri
ancak böyle doğrulara?

Benim doğrum bende,
senin doğrun sende,
çabala
çaladığın kadar öyleyse!

Nafile.

Ali Arslan

Nar

Kabuğunu çatlatan nar
rengini saçar bir yüreğin,
bin kristal birden ışıldar;
sevincin huzmeleridir,
yansır yaşama.

Suda şimdi gölgelerin serinliği
var.
Bir kavuşmaca telaşı başlar kavşağa bir adım kala.
Dönüm noktalarının ucunda birikir heyecan,
sancısı dibe vurunca,
köpüğüne dolaşır,
şaşkın şelale;
bir baş dönmesinde hızla düşer yatağına.

Haydi,
açın bütün kapaklarını aklın;
içinden fışkıracak dolu şey var.

Kabuğunu çatlatan nar,
suyuna doygun zarından açar;
tadından almasına mahir her dudakta;
aşkla ıslanınca.

Ali Arslan

Nar Kırığı

Nar kırığıdır gözlerim,
kızıl alanlara düştü karanfili
sevdamin.
Ellerim çiçek toplar.

Yüreğim bahardır benim.
Dağlarima geldim gelecek!

Ali Arslan

Ne Çok Ölüm

Sessizce
büyürken gözlerimizde ölüm,
bir çölde
susuz kalmak,
örtünen beyazlarla
boğulmak.

İnsan
insana koşarken -bile-
insan insana düşman.

Nasıl bir dünya bu?..

Beyazdır bazen ölüm
koşarken
ve uçarken gökyüzünün
maviliklerinde,
parça parça kırılırken
altımızda sersem bir dünya;
enkaz,
kar,
uçan bir kuş,
illet
bir molekül;
çaresizliğe mecbur -edilen-
insan
ve ölüm.

Ne çok ölüm bu!..

Ali Arslan

Ne Güzeldi Aşk O Zamanlar

Senden kokladığım güllerin kokusu kaldı.
Aşk o zamanlar,
içimizde pembe kanatlı bir rüzgârdı.
Uçuşur giderdi.

Kirpiklerinin arasındaki esrarlı her bir bakış
bir rüyadan henüz kalkmış gibi,
gülümseyen yüzünde şaşkın şaşkın dolanırdı.

Şimdi o dumanlı dağların,
akşam kızılığıyla beliren
hüzün tepelerinde yanık türküleriyle,
bir adın, bir de hayâlin kaldı.

Hala parılıyorlar mı?
İçine düşen her bir yağmur damlasıyla,
iç içe halkalarla gittikçe büyüyen;
bir zamanlar içimi ürperten o yeşil gözlerin.

Kızıl kanatlı fırtınalarla şimdi ömrümüze dolanır;
senden bana, benden sana bir gidip bir gelen,
aşk o zamanlardı dedirten;
bir sende bir bende saklanan,
hâtıralar.

Ne güzeldi.
Aşk o zamanlar?

Ali Arslan

Ne Kaldı?

Kuşatılmış şatolarında,
yaşamlarından kayıtsız
senelerdir tükenen yazgılarında aklananlar,
sandılar ki hep
bu hayâl âleminde yaşadıkları gibi kalacaklar.

Mavi yelkenli bulutlar yaratıldı,
ince kanaviçe tel örgülerinde.
Denizlerden bir tutam boş köpüktü ellerinde saklı tuttukları.
Ne saraylar ne tarihler devrildi,
dehlizlerine dönerken gerisin geri.

Ey yaşamı türküsüne katıp ağlayanlar!
Kutsallığınızdan ne kaldı şimdi?

Ali Arslan

Ne Numara

Bandaj çözüldü ve ellerim zincirli,
ayaklarım / zincirde.
Ah! / ne / numara!
Üstümde ince kirli ve kan bulaşığı,
bir kat incecik pijama / çizgili.

Elime tutuşturulan bir dikdörtgen / teneke,
sicilimmiş güya.
Alt tarafı işte bir numara nasıl da hatırladım!
/ dört bin beş yüz yetmiş sekiz numara.
Tutuşturdular göğsüme
kendi ellerimle / yorulmasınlar.

Çektiler kelaynaklar gibi / fotojenik, sakal uzamış,
saç sıfır numara / saçlarım.
Görmeyeceğim bir resimle,
ibret etmek için güya el aleme.

Yıl Dokuz Yüz Yetmiş İki,
mevsimin bitişi sonbahar / Kasım;
ayazın soğuğu ve kar taneleri,
bahçedeydi sanırım baraka hücreler
/ahşap çerçeveli demir kafes bir pencere.

Ziverbey Köşkü;
Kadıköy'de bilmem kaç numara.
Kaç kez eklendi, kim bilir; bilmem kimlere kimlere,
teneke teneke / ne / numara.
Ah! /ne / numara!

Ali Arslan

Nisan Aşkı

Eski bir nisan şarkısı çalınır geçmişin sana geliyor sanırsın.
Bir kahve kokusunda,
bir sigara dumanındasın uçar gidersin.
Acı yüreğine dolanır,
o müstesna geceyi
yana
yakıla
anarsın.

Eski bir nisan şarkısı çalınır dökülür üstüne tüm geçmişin.
Sağanak yağmurlar gibi bir anda karışırlar göz yaşlarına.
Onlarla
Ağlar
ağlar
durursun.

Geçmiş zamanlardan çalınan eski bir nisan şarkısı
neler neler getirir aklına.
Sarılırlar sana,
Depreşir
eski günlerden o nisan aşkı.
Alev alevsin,
yanar
yanar
kalırsın.

Ali Arslan

Nokta

Bir nokta bırakmak istenirse
yaşamda;
an ve yer birlikteliğinin,
mükemmelliğinde olmalı.

Dalgaların sendeki
her salınımında bile,
koordinatları değişmemeli asla
o noktanın
N
o
k
t
a

Ali Arslan

Noktalarında

Aynı noktalarına dokunmuş olacağız şehrin bir gün,
belki bir gece,
belki de Güneşin ilk ışıkları düşerken denize;
aynı maviden,
aynisından gülümseyeceğiz birbirimize gözlerimizle;
o görmediğimiz yüzümüzle kim bilir?

İşte o zaman
nüksedecek aşk buram buram içimizde;
hasret
ve
hakikat çoğalacak,
aynı şehrin sokaklarından alınan bu hazla.

Bir palmiye ağacının göğsüne uzanan görkeminde,
çok uzaklarda denizin içinde tutuşan bir ışıpta;
sen farklı bir denizde,
ben
Akdeniz kadar uçsuz bucaksız bu gönlümle,
aynı kokunu alacağım hep o şehirden;
her gittiğimde
ve dokunduğumda sıcaklığına kim bilir?

Aynı noktalarına dokunmuş olacağız aşkın;
tıpkı,
aynı noktalarındaki gibi bu şehre.

Ali Arslan

Ölüm

İki karanlığın arasında,
bir kıvılcımdır yaşam;
iki boşluk arasında bir nar kırığı sanki!

Neden en çok da son karanlığa takılı
bu günlerde hep aklım?

Beni ümitsizliğimle buluşturan,
sen misin bu
ey ölüm?

Oysa ki yüreğim şimdilerde
ne kadar da
serin bir doğum!

Ali Arslan

Ölüm ve Aldanış

"Ölüm, sevgiden söz ederken
Yaşam ürperir; yaşam, ölümden söz ederken sevgi gülümser." JACQUES PREVERT

. . .

Ne kadar da sessizce çoğaltırdık kendimizde
ölümü;
bir elin omzumuza dokunuşunda,
kimi zamansa,
sıcacık bir öpüşünde sevgilinin
ve bir bağbozumu hüznünde çökerken üzerimize;
ne kadar da yakıştırdı bize ölüm.

Galiba imkânsız bir sevdanın
bizi her aldatışında oluyor bunlar.
Nedense
hep çok sevdiğimizi sandığımız
anlarımızda
birden bire kaybettikçe;
daha
daha da çok severiz.

Ölüm ve aldanışla iç içe
onlar bu kadar yakınımızdayken;
vazgeçmediğimiz tek şey oluyor
aşk bizde.

Ali Arslan

Ölüm Yanılgısı

Bir yanılgı mıdır
ölüm;
zamana direnerek kendi tülünden kafesinde yayılan?

Yaşamdan kesebildiğin
her şeyde
bir çizgin kalıyorsa,
ne önemi var?

Bırak,
oyalansınlar;
yalanı
doğru sanarak,
ölümü
cennet diye sunmayı beceren aklın,
büyüsüne aldananlar.

Ali Arslan

Ölümün Düşüyor Aklıma

/Adnan ve Hasan Arslan kardeşlerime adanmıştır. /

Gökyüzünün maviliklerine yerleştirdiğinde kendini,
geceleri göz bebeklerini arıyorum,
her kayışında ışıyla yıldızlar
dökülüp geçerken yanımdan;
aklıma ölümün düşüyor ağlıyorum.
Kayboluyorsun sanıyorum.
Ne zor bilememek nerede nasıl ne zaman?

İçimde acıların birikiyor;
bedenini kavuran yangının külleri sanıyorum.
Bir an kendi bedenimden utanarak kahrediyorum.
İssız karanlıklarında yeryüzünün bulutlara dolanmış dağların
yamacına yüklüyorum,
inadına direnen anılarımızı kaç kez.
Senin adın oluyor birden her şey sanki öyle sesleniyorum.

Yoğrulurken düşlerim hayâlinle,
sabahı karşılayan kan çanağı gözlerimden,
çaresizliğim dökülüyor.
İşte o an bir daha ölümün düşüyor aklıma.
Nerede nasıl ne zaman?

Ölümün düşüyor aklıma,
göz bebeklerin her gece gök kubbemde
bir türlü inanamıyorum!

Ali Arslan

Özlem

Başını dalından sarkıtan bir gül 'den,
damla damla damarlarıma
kan damlaları yayılır.
Neden üzerime düşüyor bu dağlar?
Dans eden yıldızlar mıdır beni avutan?

Düğüm düğüm eklenerek
kayalardan yuvarlanan Keşiş,
Ay ışığında yıkanıp seyreder Çukurova'ya.

Balçık kokusunu sarıp bedenine
neden sancılı akar bu aylarda?

Ağlar her gece yanarak geçmişine.
Meşe ağaçlarının Ay'dan yansıyarak
geceye düşen gölgelerinde.

Şimdi çok uzaklarda,
özlemini içine bir su duruluğunda saklayan
bir sevgilinin gözyaşlarından düşen hüznülere
yanar durur benim yüreğim.

Ali Arslan

Özüm

Benim şiirlerimden dökülenler;
geçmişimden süzülen,
hiç saklamadığım,
damla damla gözyaşlarımdır.

Aşk bende,
evrensel her güzelliğe adanan,
içsel armonideki bir sarmaş dolaştır.
Her bahar bir farklı bahardır bende;
her baharda başka bir yıldız açar içimde.

Her yıldıza şavkım vurduğunda,
kendinleyim sanırsa aldanır.
Ne ondayım ne bunda;
ben Güneş'i sıcaklığında, ışığında,
Gül'ü varsa renginde, kokusunda,
dallarında aşk için toplarım.
Damlayan her şeydeyim.

Benim şiirlerime serpiştirdiğim imgelerde,
anlamı öznellesen
sözcük oyunlarına asla gerek yoktur.

Beni kendinde bulan herkese aşikârım.
Hangi çiçek beni kendinleyim sanırsa aldanır.
Ben kâh o çiçekte, kâh bu çiçekteyim.
Yüreğindeki aşkla tutuşan
her şeyin derdindeyim aslında.

Ali Arslan

Paradoks

Bir şarkı çalınır, bir şeyler gelir geçer ağırdan,
dökülür geçmişten:

Bir zamanlar sırtımızda parkalar,
ayağımızda bol bağcıklı postallarımız,
bir nefes kalan ucundan tüten dumanıyla,
bakardık bu dağlara.

Şimdi bu dağlarda biz varız.
Sırtımızda mavi tulumlar,
beyaz baretlerle siper etmişiz başımızı Güneş'e.
Ağzımızda aynı türkü,
bu dağlardan bakarak çok uzaklara.
Işıksız vadiler
aydınlıklarla donansın istiyoruz.
Az kaldı
çevrimine suyun,
ışıklar nerdeyse parladı parlayacak!

Sol döşümüzün altında aynı yaranın sancısı,
aynı sevdadan dökülen coşkuları,
karıştırır birbirine.

Hangisi hangisinden çıkacak?
Eğer ışıklar parıldayacaksa
geriye kalan,
bir yanılgısı mıdır bu paradoksun;
çözümü zor,
zamana meydan okuyan bu paradigmadaki?

Ali Arslan

Pencereler

Ruhlarımızı serinleterek okşayan;
bilinmez büyülerle süslediğimiz,
umutlarımıza yüklediğimiz,
kendimizi içlerinde bulduğumuz,
kendimizmiş gibi sandığımız
pencereler.

Her perde aralanışında bir tebessümle,
açılsın diye beklerken;
her seferinde hayâl kırıklığıyla,
içindekilere kırgınlıkla baktığımız,
hayâllerimizin derinlerindeki
pencereler.

Kendimize anlatmaya bile korktuğumuz,
her şeyi pervasızca fısıldadığımız,
yalnızlığımıza bir damla su şerper mi diye,
aklı sıra kendimizi kandırdığımız
pencereler.

Bir şeyler bulamasak da umutsuzluklarımız
kandırılmışlıklarımızla vazgeçmeden,
her seferinde bir yenisini,
daha da yenisini açmaktan asla bıkmayacağımız
pencereler.

Ali Arslan

Pervin

Gök yüzüne her gece baktığımda
bir yıldız demetidirler
çifter çifter gelirler.

Sarılan sarmaşıklar gibidirler,
pırıl pırıl
bir gerdanlığı andırırlar.

Onlar ki
uzayın rakkaseleridir
oynaşır dururlar birbirleriyle.

Güneşin saldığı her ışıkla
süzülerek,
kendi tülleriyle kanatlanın
bu yedi gelin.

Gecelerimin kör yalnızlığında,
devamlı yanar dururlar
gök kubbemde.

Bir muammadır hep bana,
Ay 'ın küresine pervanedirler karışık,
Ay 'a dolaşık,
bu muhteşem Pervin!

Pervin: Ülker. Yedi (veya altı) Yıldızlar ki; ikişer ikişer karşılıklı dururlar ve Ay' ın geçtiğı yerlere yakın görünürler. Gerdanlığı benzemesinden felekiyatta (Uzay bilim) " ıkıd-ı Süreyya" (Süreyya'nın Gerdanlığı) tabir edilir

Ali Arslan

Renklerine Dokunamadığım

Dudaklarıma usulca yanaş,
yavaş yavaş soy çıplaklığını,
kumsalda kimse bulmasın izlerimizi;
yaladığında deniz bizi,
çekilirken geri geri,
çözül zülûflerinden,
süzül,
tülün inceliğinde.

Ay düştüğünde karanlığa,
sonsuzluğun aralığında
yürüyen geceye ver;
kasıklarının arasında gülen Karanfil'inin sıcaklığını.
Dalgaların içinde bir çırpınma,
bilincim soluyor yapraklarında.

Zamanı tutamıyorum,
sen belki de o an,
diyorsun buna,
yavaş yavaş olmuyor ki aslında ölüm;
birden bire.

Çektiğin yerlerde kalamıyor,
kayıyorum biteviye;
bir var bir yoksun gibi sanki.
Attığın o her bir adımla,
aralık bırakılan kapılarından dalan
bir sonbahar yaprağı gibi solan;
renklerine bir türlü dokunamadığım ben.

Ali Arslan

Savrun

Kışın bahara dönüşen yüzünde
Ay karlarla,
karlarla
kalkar düşer iner.

Savrulur Savrun,
dik yamaçlarından
akan sularla
kayaların oyuklarında
saklanır.

Maviye çalan mor renginde,
gülümseyen nehir çiçekleriyle akar gider kendi yüreğiyle.
Uykuya hasret yatağına,
ağlar
cümle bedenini dolayarak.

Ay karlarla üşür,
karlarla kalkar düşer iner.
Savrun'a yaşlı bir çamdan kopan,
çürümüş kökler karışır gider.

Kösepınarın'da hüznün neden geceleri
hep böyle dibe çöker?

Kışın bahara dönüşen yüzünde
Savrun karlarla,
karlarla kalkar düşer iner,
akar gider bir hayat Çukurova'ya.

Ali Arslan

Sen

Göz bebeklerindi, büyüyen ve içime korkusuzca dökülen,
taze bir rüzgâr oldun kış içinde, bende bir bahar gibi çiçeklenen,
yaprak yaprak her yanıma yeşil dallarım oldun, nasıl da sarıldın.
Aşk bir sendeydi bir bendeydi, içimize saklanan bir şeylerdeydi.

Sana her bir gelişimle, bana karmakarışık olan o sen miydin?
Gecelerime kapandığında, kaçışın kendinden mi benden miydi?
Düşlerimden, düşlerine ben sen mi oldum masal masal dökülen.
Şimdi ne haller ne haller oldu, öyle darmadağınıksın sen,

Ali Arslan

Sevincini Uzat Bana

Sevincini uzat bana;
enleminde enlensin boylamında boy atsın dünyanın.

Bırak dalgasına hiç olsun içindeki keder, yaşamın.
Serçenin gagasındaki lokmanın lezzetini ver,
gecenin sessizliğindeki yaprakların tuhaf hisirtisine sardır beni.

Saatlerin çalışmadığı zamanı, soluk alıp vermelerin durduğu;
o müthiş anı ver ki bedenimde köpük köpük biriken hep coşkuların olsun.

Şafakta vurulan sevdanın katili,
kurşun gibi ilk ışıklarıyla kavuran Güneş olsun.
Aydınlanınca yüzün, gülümseyişin okunsun,
geride bıraktıklarıyla alay edercesine;
sevincin içime dökülsün bir şelale olsun!

Sevincini ver bana çocuk ruhundaki baharı getir;
çimlenen toprağın kokusunu,
Mart'ın ayazını değil,
gönlündeki Nisan'ın ılık şarkılarını ver ki ezgisi kulaklarımda;
sesinin heyecan veren bir titreşimi olsun.

Sevincinle yarat beni, her sabah kadife bakışların, sıcak nefesinle buğulansın.
Duygularının her ayaklanışında, dudakların gülüşlerinle dolsun.

Serinliğinle sarmaş dolaş
o muhteşem tenin,
kimi beyaz kimi kıpkırmızı
güllerle donanmış bir gülşen olsun.

Ali Arslan

Sol Yanım

En çok da nar çiçeği.
Ah!.. Nar çiçeğim;
sol yanım,
sol nar'ım.
Bin yanımla birlikte
hayata içimden bir bir dökülen.
Biliyorum bir gün yeniden çiçeklenecek!

Kızıl renklerinle,
dallarında meyveye duracaksın,
kavgalarımınla yeniden.

Ah!.. Nar'ım.
Benim solda boynu bükük duran yanım.

Ali Arslan

Son Soysuz

Tatlı gülüşlerle aldattı,
riyakâr yaklaşımlarının bizde kalan adı.
Bir masaldı dünyası
küçücük,
"Benim Ölsün" du sakladığı rüyası.

Bacaklarında
kemerı düşmüş bir kırmızı pantolon,
eleğe dönmüştü cepleri,
hiç durmazdı feryadı.
Nice canların hakkından nasıl da gelirdi.
Kışkırtır,
düzmece aşklarla aklanırdı.

Açık kelimeler yetmez onu anlatmaya,
yüreğe tuzak kurar,
süslü cümlelerin bolluğunda
aptallaştırır dururdu nice akli.
Oysa
aşk veriyorsa insana damlalarını,
mertliğin çubuğunu da tüttürmeli adam gibi.

Kaybedecek çok şeyi olan bu ufacık adam
tecrit edilmiş,
dalkavuklukta sürgit.
Bir masaldı dünyası,
küçücük,
"Benim Ölsün" du sakladığı rüyası.

Bu masal dünyasında sen hep,
baki kal,
zırt zırt ziyade olsun,
her ağza ustaca çaldığın bal.

Tarihin çöplüğünde sen ne ilk
ne de son soysuzsun.

Gafil!
Neyiz ki biz,
geçer gideriz,
birer zerreyiz biz bu alemde.

Bizden sonra da devam edecektir,
nice hayat.
Devinip duracaktır
bu koca tabiat!

Ali Arslan

Sonbahar

Alırsa insan,
bu mevsimdeki kokuyu,
yok olan umudu mudur
yada başlangıcı mı hayatın.
Şen kahkahalı bir sonbaharın
sonundan geriye kalanlardan?

Ellerinde,
sararmış dallara asılı güllerden
kan kırmızı bir damla mıdır;
üzerlerine dökülen o yasak anılar?

Leylasını arayan mecnun gibi
nasıl neresine takılıdır geçmişin.

Aşk uğruna
şimdi gök kubbesinde uçuşan,
için için ateşi tükenen
bir yangının külleri midir dökülen;
şimdi bize,
bir sonbahar mevsiminde?

Ali Arslan

Su Gibidir Kadın

Yakınlaştıkça içini,
uzaklaştıkça dışını saran rengine koşar,
yanılsamasında sallanır yeşilin mavinin.

Bir an,
ruhunu saran yosunlarına,
bir bakarsın,
göğünün aldatan desenlerine,
vurgundur.

Yavaş yavaş,
iç içe geçen halkalarının kuytuluğuna saklanan,
su gibidir kadın;
çelişkileriyle dalgalanır durur.

Ali Arslan

Sulara Koşuyoruz

Yüreğimiz bahardır bu sabah.
Yollardayız.
Koşuyoruz.
Kıpırdamaya başlamış dolu
dolu yüreği burnunda,
coşuyor Anadolu.
Dolarak,
güller çiçeklerle.

Ülkeme ne baharlar gelmiş!

Boydan boya Çukurova;
buğdayla,
pamukla tohumla durup,
bereketle donanan yeşillenmiş bir hayat!

Rengarenk baharla,
koşuyoruz dörtmala!
"Trink truk trak...makinalaşarak" modern atlarımızla
su' lara koşuyoruz.
Su' lara volanlar,
bentler,
kollar vurmaya.
Su' ları biriktirerek,
Su' ları zapt ederek,
"Trink truk trak...makinalaşarak"
ülkemi aydınlatmaya.
Koşuyoruz.
./..
Doluyuz!
Dolu bizim yüreğimiz.
Bugün su' lara
fısıldayarak kulaklarına,
kurak yazgılarını çevirmek için
ülkemin pırıltılı yarınlarına.
Koşuyoruz.

Yüreğimiz bahardır bizim.
Dolarak,
güller çiçeklerle.

Ülkeme ne baharlar gelmiş!

Merhaba hayat;
sana,
çalışanlarına,
emeğini,
terini su' lar için akıtanlara.

Su' ları güç yaparak kollarında
kadınlarımıza,
çocuklarımıza,

aydınlık baharlar doğuranlara.

Ve ey koca tabiat ana
merhaba!
Sana.

Ali Arslan

Süt Beyazı Üç Ay Parçası

Üç daldılar gülümserdi gül yüzleri,
süt beyazı üç ay parçası kadın.
Biri goncaydı, kokusu altında yaprağının,
diğeri tomurcuk; dalında açtı açacak,
üçüncüsü kozasından yeni kanatlanmış.

Bakmaya kıyılmaz bu üç Kürt güzeli;
Aşıkey, Fatikey, Zevey.
Gül dudaklarında bir damla su gibiydi aşk!

Ölüme bir su kenarında çaresiz yakalandılar.
Beyaz gelinlikleriyle kefenlenen bu üç ürkek serçeye;
üç kurşundan çıkan üç kan damlasıyla ömür biçen ağaları,
kırdılar kanatlarını bu gelinciklerin.

Üç gül endamlı bahar fidanı ip ince ve uzun siyah saçlarıyla,
döne döne kayboldular gittiler;
dalga dalga akıp giden azgın sularında Fırat'ın.

Tazecik üç masumun canıyla, üç namusun bedeli,
törelere aşiretlerinin;
üç helal cinayetle sessizce ödendi böyle kolayca.

Şimdi bir garip çobanın kavalında,
yanık nağmeleri çalar türkülerinin;
sudan mezarlarında,
salkım salkım dökülen söğütlerin gölgesinde yıkanan,
bu nazende üç fidanın
süt beyazı Ay parçası kadınların!

Ali Arslan

Şafak Rüzgârı

Ben bir deli şafak rüzgârıyım.
Atlısıyım, erken sabahlarında doludizgin,
şahlanan bir küheylanıyım yol boylarının.
Bir yüzüm serinliktir benim,
coşkum deniz gibi kabarır kabarır da hani,
fırtına öncesi bir sessizlik gibiyim.

Bakarsın yüreğimin içine kapanır da birdenbire,
kendi kendime doyasıya ağlarım.
Avuçlarımda biriktirdiğim nice taşlarım var benim, atmaya kıyamadığım.
Sevdiklerime uzatıp da her birini bir kurşun hızıyla,
kendi bedenime sapladığım.

Ben bir deli şafak rüzgârıyım.
Türkülerim var benim,
Islak nehir çiçeklerinin gülümsemesi olur,
yanık seslerinde fakir köylü kızlarının, sevdalarının acılarına yüklenirim.
Hüzünlerini halkımın sarmaşık yapraklarına sarar,
her sazın tellerinden çıkan ağıtlarla koşar giderim.

Ben bu ülkenin her zerresinde hayat fışkıran bir toprağım.
Toprağımdan gökyüzüne serpilecek,
daha nice çok sularım var benim.
Sularım var
sularım
sular
su
sularımı kovalayan,
bir deli şafak rüzgârıyım ben.

Ali Arslan

Şiir (yaşamdan İzler Önsöz)

Şiir:

Şiir tahrik edicidir. Kışkırtıcı. Duyguları kışkırtır! Kışkırtma oranındadır etkisi. Düşüncenin billurlaştığı bir haldir insan olana.

Emeğidir aslında yüreğin. Şiir hayata her şeye dair bir bakıştır. Yozlaşmış muhtelif bakışlara isyanıdır. Cesaretli bir tepkisidir.

Karmaşık değilse yüreğin; düşüncelerin ne kadar berraksa, dökülüyorsa hüznün sevinç, nostaljinin kabarması; hepsi şiirdir.

Unutma! Külün altı hala sıcaksa! Şiirdir. Döktürecek çok şeylerde yüreğin kadar yüreğindedir ancak. Şiirle, onlar durur sımsıcak!

Her şey insan içindir anlayana. Şiir aşta da düşüncede de akılla yoğrulan duygulardır.

Martin Heidegger de "Düşünce, en eski şiirdir" demiştir.
2020

Ali Arslan

Şimdi Bir Yıldız Olan

Her gece gökyüzünde bir yıldızdı aradığım,
Ay ışığıyla yıkanan sırma saçlarını,
kışkırtan gözbebeklerini bir yıldızın;
arardım.

Çığlıklarım yankılanır dururken,
her kayışında her bir yıldızı kendi yıldızım sanırdım;
ağlardım.

Ay doğunca tenime,
aşk olup dökülünce yüreğime;
düşlerimde dolaşan bu yıldız
hangi zamanında uzayın,
hangi mekânındaydı kim bilir?

Gözlerime yansıyan ışığı mıydı Ay'ın
yoksa gözbebekleri miydi;
zamanın gerisinde solan,
şimdi kendi âleminde bir yıldızın,
ışığıyla yaşayan bir kadının.

Beni her gece yıldızlarla avutan ey sevgili,
bilir misin ki?
Senin asıl mezarın,
benim yüreğimdedir;
kanımdan süzülerek damlayan her şiirim,
gecelerimin içine,
devamlı senin için kanar
her gece senin ölümüne ağlar.

Ali Arslan

Şimdi Sen Ağlarsın

Şimdi sen,
gözlerimi düşürdüğüm yağmura doygun bir bulut gibisin.
Her çırpınışında rüzgârıyla,
kanatlanan kirpiklerimden akar akarsın.
Damlarsın,
toprağın susuzluğunda, kuruyan yüreğime.

Şimdi sen,
bir kehribar güzelliğinde siyah beyaz bir çizgi demeti gibisin.
Yüzündeki bu çarpıcı hüznünle beni sen,
çizer çizersin.
Kağarsın,
bağrımın arasında süzülen nehirlerime.

Şimdi sen,
gülümseyen bu müstesna yüzünle düşlerime bırakılan
bir gül gibisin.
Yaprağından fışkıran aşk kokunla sen,
Yakar yakarsın.
Dökülürsün,
içimde dalga dalga coşan sevda denizlerime.

Şimdi sen,
şu saatlerde aklına her düşüşümle istisnasız;
hüznünü dolayarak yüzünün tam orta yamacına,
Kana kana,
bilirim ki ağlar ağlarsın.
Yanarsın,
alev alev tutuşan hüznünü bırakarak gözbebeğime.

Ali Arslan

Tapınma

Bir yakarıştır yaşam,
yakışırsa insana;
her eylemi aslında bir tapınma.

Öyleyse,
vişne renginde gülüşe bükülmüş,
yârin dudağına bırakılan,
bir öpüşle başlayan aşk da
aslında,
o kadar kutsal bir tapınma!

Ali Arslan

Tutunamamak

Bir uçurumun kenarında,
tesadüfen
bana o ilk yakalandığın
incecik bir tül hafifliğinde
sessizce aktığında;
sarı nehir çiçekleri gibi
dökülürdü gülüşlerin avuçlarıma.

Üşürdün.
Sıcaklığımın canlanırdı
ıslak bedeninin rengi.
Yüreğim nasıl da koşar giderdi
birdenbire o iri gözlerine.

Alevimle nefes alır,
ulaşılmaz kırmızı bir kadife
olurdu dudakların.
Gün batımına düşen
ipeksi bakışların ateşle yürür.
Çakmak çakmak,
yakıcı
geçmiş bir sevdasında yüreğimde
sürekli bir misafir gibi dururdun!

Sen bana imkânsızdın.

Ben sana
Bundandır,
bir türlü tutunamıyordum!

Ali Arslan

Tükeniş

Her terk ediş,
sancılı bir bekleyiş sanılır,
oysa her gidiş;
bir bitişin kördüğümünde yargısız aklanır.

Çingiraklı bir yılan düşerdi
buğulanan mavisinden korkulu çocuk gözlerime.
Kıvrılırdı,
amansız bir nazla iştahla yutarken beynimin yapraklarını.

Söyler misiniz neredeler?

Yüreğim ellerinde parçalanmış,
kan kızartılan bir tavada.
Kalan duygularım
zulmün içinde bir tükeniş.
Bilmez miyim çaresiz gelecekti,
bir gün bende de lâkin bunun vakti sırası.

Dilimi aklımla katladım
sustum.
Sızın içimde
dört dönen bir tükeniş.

Ali Arslan

Üç Çınar

O gün
üç kez irkildim.

Tanıdık yüzleriyle
geçmişimizde,
nice güzel yüzleri,
bırakmadık mı arkamızda?

Onlar ki
şimdi artık
rüzgârıyla sallanır,
gölgesiyle avunur,
her biri,
yaşlı bir çınarın.

Şimdi yüreğimizde
kıpırdar dururlar;
devrilen,
gönüllerimizde saklanan
her biri
kocaman bu üç çınar!

Ali Arslan

Ürkek Bir Kuş Gibiyim

Bir bataklıktan çekip de çıkarılan,
ürkek bir kuş gibiyim
Yıkayın,
kollarınızla tutun beni;
ellerinizin sıcaklığına muhtacım.

Dağların üzerinde bir zamanlar,
kanat çırpıttığım günlere özlemim var.

Kırılmışsam kanat olun,
uçurun,
uçarken rüzgâr türküleriyle coşturun;
kanayan yaralarım serinlesin.

Yaşama yeniden başlayacağım
noktalara konmak istiyorum.
Bataklık kokusu sinen bedenimi değiştirmek için,
sıcacık yüreğinizle sokulun bana.

Ben taze bir aşk goncası,
kokusu içinde saklı
bir gül dalının ucunda,
tekrar rengine kavuşma telaşındayım.

Kıymayın,
usulca dokunarak sevin.
Sevdirin bana yeniden doğmayı.
Kanatları birbirine dolaşık,
ürkek bir kuş gibiyim ben şimdi.

Ali Arslan

Vasiyet

Ben ölürsem ben ölürsem,
vasiyetim;
şiirlerim sizlere emanet.

Her ne kadar son zamanlarda
solmuş olsa da renkleri,
aşk hanlarında verilmişti onların
ilk ayarları.

Eğer hala daha açamıyorsa
kapısını aşka kapatanları;
Siz en iyisi alın götürün onları,
alın götürün onları,
Kız Kulesi önünde,
Salacaktan;
bir şişe kırmızı şarapla ıslatarak
başlıklarını;
kıyıya üşüşen o şaşkın,
aşk sarhoşu olmaya aday,
küçücük balıklara atın gitsin!

Ali Arslan

Veda

Vedası zordur aşkın
ne diyeceğini bilemezsin:
Düğümleir... Tutulur nutkun...Söyleyemezsin...

Çatallanır dilin, kıvranır
anlatamazsın!
Gözyaşı dökmek ister canın:
Dökülmez... Kurursun...Akıtamazsın...

Buzdan bir damla olur
çözemezsin!
Eli eline o kadar yakın:
Uzanırsın... Korkarsın...Boşta kalır gibisin...

Meşafeler artar devamlı kavuşmak bir kâbustur
değdiremezsin!
Yaşadıkların gelir aklına:
Hatırlarsın... Düğümleir... Hayal sanırsın...

Bir sis bulutudur zaman,
sürüklenirsin, uçurumun başındasın
ölemezsin!

Ayrılığın ipi dolandığında,
vedası zordur aşkın:
Sarılır...Dolanırsın... Kördüğömsün...

Ne aşk ne de sen aşktan, imkânsız
kurtulamazsın!

Ali Arslan

Vesaire

Rastlantılar yumağında sırlı bir camdan
tesadüfen koparılan;
ince bir çizgiden kalınlaşan bir yol olur,
sen bana ben sana dönerim.

Birden biredir gözbebeklerinde,
noktaların üst üste düşüşü;
farklılıklar içinde bir gül bahar;
renginde harmanlanan bir ömür,
bir ömrü kendine açar tılsımını bulan her anahtar.
Geçmiş yıkayan bir sel olursun
sen bana ben sana dönerim.

Böyle başlar fırtınalar sular kendi berraklığıyla akar.
Aşılan her kayanın arasında köpüklenir apak dalgalar.
Çılgın noktalarına tutundukça bir tarafın bana doğru,
bir adım daha atar.
Bilsen derinlerinde benden ne çok şey var;
yücelen değerlerin çoğalan insan yüzünle düzgün,
benekli cesur noktalarına takılır vurgunluğum.
Rastlantılar yumağının bir ucuna sen
bir ucuna ben tutunur,
sen bana ben sana dönerim,

Ne kadar saklasan da hilafsız senin deli rüzgârınla,
Bir fırtınanın ucunda aşka,
Yaprak yaprak açılan bir gonca bahar olursun,
sen bana ben sana dönerim.
Vesaire...vesaire

Ali Arslan

Vurulmamıştın Sen Ey Yüreğim

Hüznümle astılar.
Darağacında sallanır, buzdan çıplaklığına kapanan mahrem bir bedende üşür;
kar lapaları altında,
gözlerime üflenene ışıkların tuhaf gülüşlerinde kırılırım.

Toz pembe bir baharla gelecekti Güneş, işgalinden kaçınılan,
mümbit topraklarda dört nala koşan bir kısrağ gibi.

Hazırlıksız yakalanılan, bir kış karanlığıdır kim bilir belki onun şimdiki yüzü,
gelincik tarlalarının kırmızılığında kanattı bir sevdayı.
Pürüzlü, tomurcuk uçlarında biriken sütüyle,
geceye saçılan memelerinde, salkım salkım durur o gül beyazı şimdi.

Ağlar ellerim,
ellerim cam kırıklarının keşiğidir karların ve kanım içimde birdenbire donar.

Hiç böyle olmamıştı yüreğim ve hiçbir zemheri beni böyle vurmamıştı.

Ayaz bir gecede gülümseyen kıyısında Ay'ın,
tutunan noktalarında bir avare kaldım.

Olmadı.
Bir çelmeyle, baş bozumuna bırakılan,
içinde bir aşkın,
darmadağın,
tepe taklak yuvarlanmaktayım.

Hiç böyle olmamıştı yüreğim ve hiçbir zemheri beni böyle vurmamıştı.
Vurulmamıştın sen ey yüreğim!

Ali Arslan

Yağdanlıklar Tekkesi

Üç buçuk sayılı birer yağdanlıktır.
El ele vermişler bir iner bir kalkarlar.
İnce belli,
yılan dilli,
oldukça demli badem gözlü babaları önünde.
Eğri ağızlarıyla,
arada bir döktürdükleri buhurdanlıklarında,
her biri dışlarından parlatılarak
cilalanmış birer çaylaktır.
Birbirleriyle al gülüm ver gülüm,
aynı tasla aynı hamamdadırlar,
yıkandır dururlar afsunlanmış sularında.

Biri görünmez gerilerde saklanır,
şeyhleridir güya kendi tekkelerinin.
İşi kerametiyle pişirip
allayıp pullamak aklamaktır
günahkar ruhları,
kendi mekânından kotardığı
üfürükten sözleriyle.

İkincisi serttir,
pehlivanlığa soyunur,
her seferinde öne sürülen
serseri bir mayın budur.
Tükürükten hokkasından çıkarır
arada bir dilini,
kendine yontar devamlı
o şeytansı şizofrenlik aklını.
Kendi yarattığı tanrılarıyla kendi kendine konuşur durur.
./..
Cennet markalı faytonunda pinekleyen bu aksak,
bu nesebi belirsiz,
kafası kabuğunun içine doğru çekilmiş bir hiçtir.

Üçüncüsü,
oldukça yumuşak görüntüye girendir.
Baldan sözlerini damlatır ağzından çok bilir edasıyla,
dikkatleri her mekânda kendine çektiren.
İçlerinde,
en asil olan da bu yağdanlıktır.

Hele şu,
ah şu buçuk olanıysa,
haylaz şımarık çocuğudur baba şeyhin.
Bir o dalda bir bu daldadır.
Alınca yukarılardan alimallah her görevi gelir aşka.
Heyecanlandırır her yüreği.
Kovalattırır kendini vazifesini aklına kazık gibi çakarak.
İpsizdir,
bu haliyle dahi kördüğümdür.
Boz bulanık yumağıyla oynaşan bir kedi gibidir,

yanar döner çıkırığında bir o yana bir bu yana,
hep döndürülendir.

Kerametler alemidir hasılı,
bir kesit alınca,
görünen budur işte.
Bu alemden,
bu yağdanlıklarla dolup taşan iş bu malum tekkeden.
Daha kesitin dışında
görüntüye giren figüranlarsa,
Şimdilik anlatılamadı.
Ama o da yakındır!

Ali Arslan

Yağmur

Toprağın tadını bırak ağzıma yağmur,
kokusunu ver bana o özlediğim.
Çocuk gönlümdeki şenlik gibidir,
her sağanak olup yağdığında baharı yaza çeviren,
yediveren meyvelere doğurgan.

Sularındır senin yağmur,
süzülüp toprağa,
damarlarında tırmanarak bir bedende,
bir tohumun ruhundan aldığı her hazla;
binlerce güller açan her dalda.

Bin aşk gülüşüyle varlık veren yaşama,
çoğalarak akan,
aktıkça büyüyen,
bir zamanlar bin atlıların geçtiği,
bereket saçan bu ıslak ovalarda.

Bırak tadını ağzıma yağmur,
kurbanın olduğum her damlasına,
yol ver toprağın kokusuna,
yol ver ki gelsin.
Binlerce gül olsun,
çırpınan sevdalımın dudaklarında.
Dursun topraktan fışkıran bu aşkla.

Yağmur haydi ne olur!

Ali Arslan

Yakariş

Sevdası göz kapaklarına konup rüzgâr olanda;
fırtınalar estirir,
İçine bir kabarır,
bir kabarır.

Açılır,
sürgüsü aralanmış bir eski kapı.
Mabedinde saklanmış,
yakarışlar bir boşalır,
bir boşalır.

İnancı zedelenmiş bir tapınmadadır.
Utancıyla,
her göz göze gelişinde,
saklandığı köşe başlarında,
acısına bir saklanır,
bir saklanır.

Ali Arslan

Yansımalar

Sevmek,
anlamakla başlar insanda.
Bir ses bir seste tutununca,
bir göz bir göze değince,
akar yansımalar.
Şekillenir çizgiler,
aynı izde yürüdükçe.

Canlanır,
kendi gölgeleri içine kapanan her fotoğraf.

Sevda,
yansımalar demetinde çoğalan bir tat;
pırıltısına koşar heyecanla.
Dokunur,
bir yüreğin derinliklerinde birbirine geçer yansımalar.

Ne kadar zamandan ne kadar mekândan uzak;
parça parça bırakılsa bir ömür bir başka ömrün içine.
Farkında olmadan
yeni bir karışımда şekillenir yeni bir hayat.

Çatlatır tohumunu,
toprağına bir damla suyla tutunur her çiçek.

Yansımalar demetinde,
doğanın müthiş bir armağanıdır;
göz bebeğindeki yansılardan alınan hazla,
sevmek.

Ali Arslan

Yasemin

Gülümser deniz,
köpükten apak kıvrımları,
lacivert renginin içinde erir.

Saklanır aynı çiçekte yüz,
biri dağın yamacına asılı yaprakta,
diğeri bende açar.
Birilerine dönerken bahar,
ağlar bendeki kış.

Gülümser deniz,
köpükten apak kıvrımları;
zulümdür,
dokunur,
yüreğim donar.

Buza kesmiştir yasemin
ölü çiçekleriyle kurur.
Dallarında sallanır aşk!..

Ali Arslan

Yaşadıklarım

Beni geceye ver
gecenin sessizliğine bırak;
aydınlığımdan ne varsa
saçılsın,
gökyüzünün sonsuzluğuna ateşim.

Beni gündüze ver
güneşin yakıcılığına;
sessizliğimden ne varsa
kapansın,
maviliklerin derinliğine serinliğim.

Beni kendime bırak
burada bir başıma;
ne varsa
dökülsün,
gözyaşlarımın ıslaklığında kederim.

Ateş
serinlik ve keder;
bilmez misin,
çelişkilerin birliğidir hayatın?.

Sen hangi kâinatın türküsünü söylersin
ey deli başım,
her şey gün gibi ve apaçık durur yaşadıklarım.

Ali Arslan

Yaşlı Bir Çınar

Ben şimdi yaşlı bir çınar.
İçimde,
geçmişime halka halka zincirlenen;
nice fırtınalarla yaşanmış, kocaman sevdalarım var.

Bir yanıml Akdeniz'dir benim çalkalanır durur yüreğim;
bir yanıml sıcak iklimlerinde yanar çöllerin;
tutuşur kalır o nedenle hep kaderim.

Nasıl unutulur?
Besni, Köseyanlı'da,
bir aşiret çadırının gölgesinde doğduğum,
Güneydoğu Anadolu'nun.

Anlamaya çalışan çocuk gözlerimle;
bir arabalı vapurun Harem - Kabataş seferinde,
dalgalara ilk yazdığım hayâlleri, o delikanlı günlerimin.

Bir yanıml İstanbul'dur benim;
Bahariye'de fıkır fıkır liseli kızların şen şakrak seslerinin
kanın bedenlerinde fışkırırçasına kaydığı,
o ilk aşk heyecanlarına tanışım.

Beşiktaş'tan Teşvikiye'ye çıkan,
hani o merdivenli yokuşun başında üniversiteli günlerim,
körpe bir dudağa bırakılan öpücüklerim;
daha dün gibi, sıcacık ve soluk soluğa;
saklı durur benim.
./..

Bir yanıml İstanbul'dur,
İstanbul,
bir yanımla hep bende durur.

Nasıl unutulur?
Kalabalıkların kol kola saf tuttuğu, işkencecilerle dolu o yıllar;
İncir çekirdeğini bile doldurmayan suçlamalar!

Akıllara hayasızca vurulan kelepçeler;
voltaların hiç bitmediği,
bilmem kaç bin adımda bir,
bir bir sayılan; gençliğimizi astığımız o geceler.

Gün ışıırken
Selimiye kışlasına,
Çiçekçi 'de bir müezzinden,
çok uzaklardan gelen ezan sesleri
ve neden Boğaz'da bu vapur düdükleri;
hep acı bir türkü gibi dokunur vurur insana,
hem de böylesin zamanlarda?

Her gece,

kendi rüzgârını başına dolayan bir yaşlı adam;
şimdi kim bilir
hangi hicranlı şarkının güftesiyle ağlaşır sizler?

Ben şimdi yaşlı bir çınar;
daha nice sevdalılarıma,
kocaman bedenimden,
dallarımı her eğişimle dökülecek binlerce yaprağım var.

Ali Arslan

Yeniden Oluşum

Sokaklarda boşuna akıyor dediğimiz
direnen milyonların gözyaşlarıydı.
Hak edilmemiş yaşamlara oturtulmuş,
gözlerindeki acının yangınıyla kan ağlarıydı.

Neden hep bekledikleri bir başka rüzgârdı?

Ayakları elleri vardı.
Dillerinde korkunun suskunluğu kol gezerdi.
Ne kadar da çoktular haykırsalar oysa
her biri,
diğerine katarak sesini;
olur muydu şimdi kader dedikleri?

Bir gün çocukları gelecek
çaresi yok artık,
el ele
toparlayacaklar yağmalanan yaşamları:
zamanın atlarına atlayacaklar dörtnala!

Meydanları titretirken coşkuları,
ne at sinekleri
ne de kan emicileri kalacak.
Yeniden oluşum,
bedenlerinden doğurduklarıyla
asıl böyle tamamlanacak!

Ali Arslan

Yıldızın Ölümü

"Arzuladığı her şeyde ölümsüzdür insan, korktuğu her şeyde ise ölümlü."
Yaşamın Kısallığı Üzerine, Seneca

Karlı dağların yamacında
şafağın rengi atmadan,
son yıldız da kaydı gök kubbesinden.

Evrenin sonsuzluğuna süzülerek,
bilmem kaç kozmik yılın
keyfini sürmenin verdiği rehavetle,
yorgun
ve can çekişerek.

Güneş
sarmalarken yer yuvarlağını,
milyonlarca tohumdan döllen
gözbebekleri,
merhaba derken hayata;
bakacak şaşkınlıkla,
Dünya'nın
çelişkilerindeki bu devri âleme.

Gücü ne kadar yüceydi,
dünyayı
allak bullak edip
değiştirirken.
Çabası neden daha az peki,
kendine hükmetmeye?
./..
Oysa ne kadar kolaydı
bakmasını bilseydi
içindeki aynaya,
tutsak olur muydu hiç
kendi neslinin
yarattığı bu karmaşaya?

Birazdan Güneş,
ışığını yavaş yavaş çekerken
gecenin karanlığı
binecek üstüne.
Düşüncelerindeki açmazı fark ettiğinde;
ne kadar geç kaldığını
kim bilir nasıl,
ne zaman anlayacak?

Bir kozmik yılın
milyonda biri dolmadan,
sürecek bir ömrün telaşesiyle;
bir beden daha
devrilecek,
bir beden daha yaşama ayaklanacak!

Karlı dağların yamacında,
yeni şafakların sancısı
tutuşurken
gök kürenin sonsuzluğunda;
acılarıyla tükenerek
kendi türküsüyle,
hiçliğin içinde,
maddeden enerjiye mi dönüşecek?

Ali Arslan

Yok

Tuttum
hiç gereği yokken
böyle havalarda
bir de fesleğen kokularına tutuldum.
Kendime kapanmıştım derken
başıma bir de bunu sardım.

Yürü
yürü benden git.
Ne Güneş ol gündüzleri
ne de geceleri Ay ol bana.

Bakma
bir de öyle gözlerimi gülümsetme.
Bahar bir kış soğuğu gibi kamçılarken
düşme aklıma
düşme.

Kendime kapanışımdan bu yana düşünüyorum.
Apansız düşünüyorum.
Sessizlik bana daha yakın
zamansa
şimdi boşlukta.

Karanlıkta arıyorum derken
bir çift kedi gözü gibi ışıldııyor yaşam.

Sonrası mı?
Yok

Ali Arslan

Yüregimden Süzülen

Şimdiye kadar yazdığım tüm şiirlerimi toplasalar,
hepsi
yalnız ilk şiirimin bir cümlesi olurdu.

Daha benim asıl şiirlerim
ki onlar hiç yazılmadılar.
Yüregimin kan kıızıl denizinde saklanıyor onlar.

Ben ölünce siz;
siz onları,
yüregimi ortasından yarın.

Yarın
ve üzerimi gölgeleyen
çınarımın kabuklarına,
yüregimden süzülen kan kıızıl mürekkebimle,
çekinmeden üzerime
yazın onları dostlar!

Ali Arslan

Yüreğime Sapladıklarım

Benim görüp gideceklerim var:
Söylemek isteyip söyleyemediklerim.
Mesela kalsın dediklerim,
bırakıp gideceklerim.

Benim görüp gideceklerim var:
Neleri yutkunarak sakladıklarım.
Göz göze gelemediklerim,
bir lokmayı paylaşmayı beceremediklerim,
bir ucundan bıraktıklarım.

Benim görüp gideceklerim var:
Düşlerime bir kâbus gibi girip
aklımdan çıkaramadıklarım.

Benim görüp gideceklerim var:
Kurşunu doğrultmak isteyip
her seferinde
çaresiz kıyamadıklarım.

Benim görüp gideceklerim var:
Ölümümle baş başa bırakıp
gözyaşı akıtamadan
merasimsiz terk ettiklerim.

Benim görüp gideceklerim var:
Bir yangın yerinde alevlenen bakışlarıyla
bir selamım bile kalmadı dediklerim.
Bir hançer gibi yüreğime sapladıklarım!

Ali Arslan

Zaman

Ben bu hayatımda ne işler gördüm
Başıma öyle ki ne dertler ördüm
Ağladım sızladım mum gibi söndüm
Kimsem yoktu narda yandığım zaman.

Ben bir âli aklım başta gezerdim
Ne olsa cihanda bilir sezerdim
Kendimi düşünsem neler dizerdim
İstemem ne mal mülk dediğim zaman.

Ali Arslan

Zaman Çizgi

Zaman
öyle bir çizgidir keser vurur geçerse
sessiz gülüşüne
kivrılan ahengi
sana yansıdığında,
yaşanan her şeydedir o aslında.

Zaman
öyle bir çizgidir keser vurur geçerse
insan olan yanınla
her şeye zaman var.
Yeter ki
gül,
bin can katan yaşama yüreğinle.

Zaman
öyle bir çizgidir keser vurur geçerse
yine de boş ver.
Ağlama.

Ali Arslan